

Debora in vier zangen

<https://hdl.handle.net/1874/27058>

gle

DEBORA

IN

LXVIII
KAL
27
Januaris

VIER ZANGEN

DOOR

ANNA VAN DER HORST

NU ROELFZEMA.

Te GRONINGEN,

By LUBBARTUS HUISINGH, Boekverkoper aan de
brede Merkt, tuffchen Geltinge en Ooster-fraat. 1769.

*Heureux le peuple qu'un sage Roi conduit ainsi !
mais encore plus heureux le Roi qui fait le bonheur
de tant de peuples, & qui trouve le sien dans sa
vertu !*

Fenelon.

A A N H A R E

KONINGLYKE HOOGHEID,

M E V R O U W E

FREDERICA SOPHIA

WILHELMINA,

GEBOREN PRINSESZE VAN

P R U I S S E N;

PRINSESZE VAN

ORANGE EN NASSAU,

ENZ. ENZ. ENZ.

Doorlugtigste Vorstin! daar neêrlands maagd, gezegen
In Rou om 't zwaar verliez, haar Hoop heeft weer verkregen
Door uw Herstelling: treedt myn blyde Zangerin
Met diep ontzag het Hov van U, 's lands Moeder, in.
En waagt het ene bede op heden te begeren:
Zy moog', haar Vreugd ten blyk, een Digtstuk U verëren.
Een kleine gaav. Maar 'k weet uw Koninglyke ziel,
Wie meer een Neêrlands hart, dat Nassau mint, geviel
Dan 't blinkendste geschenk, zal myner Zangsters bladen,
Waar voormaals ook myn Vorst op neêrzag, niet vermaden.
U biede ik Debora. Een Mœder eer genoemd
Van 't Godsvolk Israël. Een Rigteres, geroemd
Om haar Heldhaftigheid, en zeldzaam zielsvermogen.
Gy zult zo min als zy, dit spelt 's lands Hoop, gedogen,
Dat Neêrlands beste pand, de Vryheid werd bestreên,
Veel min door List of Dwang op d'ed'len nek getreên.
Dat dult geen Pruißens bloed verenigd met Oranjen,
Handhavers harer Eer in Neêrland en Germanjen.
Weez Staat en Kerk als zy een Toevlugt in 't gevaar.
De Roem van 's lands gezag. De onwrikb're steunpilaar,
Waar aan de Deugd zig leent. Bemindste van de Vrouwen!
Laat Kunst en Wetenschap haar sterkte in U beschouwen.
En streel als Lente weêr het aardryk openfluit
Tot gantsch Europaas vreugd en Neêrlands heil een spruit.

ANNA VANDER HORST
NU ROELFZEMA.

D E B O R A.

INHOUD VAN DEN EERSTEN ZANG.

*Gods Ervdeel, Israël, steeds troulooz aan zyn pligt,
Gevoeldt des bemels Wraak, om 't driftig naboereren
Van Kanans Ydelbeên, waarom zyn Voorspoed zwigt
Voor 't opgedrukte Juk van heidensche Overheren.*

*Het tyd'ig Naberou boort door de rampen beên,
En troomt der Godheids Lieve op zyne bondgenoten.*

*Zy ziet wie Isrel plaagt; zy boort zyn boetgebeên;
En roept Vrouw Debora om Jabin uit te sloeten.*

*Zy trekt, door God gesterkt, met baren heldenstoet
Aan Meroms zilv'ren stroom den Vyand te ontmoet.*

Het luste my voorheên 't Geloof van 't puik der Vrouwen,
Der Godgezinde RUTH in bybeldicht te ontvouwen.
Te zingen: hoe die Weeûw, haar Goden, Volk, en Land,
Om 's Heren wil verliet; en hoe ze aan Boäs hand,
Gedoopt als een bekeerde, in 't huwlyk mogte paren.
Tans speelt myn Zangerin op hare sfracke snaren,
De aan God verpande Deugd der dapp're Rigteres,
Der Vrouw van Lappidoth, der vroomste Profetes,
De Hoop, de Steun van 't Land in diep verdorven tyden,
Van Isrel 't Ogelyn, tot wie het in zyn lyden
Angstvallig toevlugt nam; dien ze in zyn jongsten nood,
Als met een Moeders hart volveerdig hulpe boodt.
't Lust my den Heldenmoed van Debora te zingen;
Hoe zy bestond het staal in 's Vyands borst te wringen;

En Jacobs weerlooz Zaad, daar 't steent, en weent, en klaagt;
 Om dat het Jabins Juk, en wrede boeien draagt,
 En nu reeds twintig jaar naar zynen wenk moest leven,
 Door 's hemels hulp gesterkt, zyn vryheid weer zal geven!

Zwyg gryze Fabeleeuw, op leugenen verzot,
 Van menig Amazoon, die 't weiff'lend oorlogslot,
 Besliste door den pyl, haar taaje peze ontfchoten.
 Pentefilea met haar strydb're togtgenoten,
 Verlieze haren roem. Poch van geen Hypficraat,
 De nooit vertzaagde Vrou van Koning Mithridaat.
 Spreek van Thalesfris niet: haar glorie moet verfterven,
 Die zy in zeën bloeds op 't Slagveld kon verwerven.
 Verbrei niet: hoe Camil, hoe dapp're Hippolyt,
 Met haar geharnast heir, uit zugt tot zege, srydt.
 Het eeuwig blyvend boek, dat 's Heren Geest wou staven
 Tot veler menschen heil, zet ons den Moed, de Gaven,
 De Deugd van myn Heldin, die voor geen rampen zwigt:
 Maar pal staat in den druk, in onbeswalkter licht.

O! wonderdoende God! die onder Isrels tonen,
 Aan 't snarenspel gehuwd, zo heerlyk wilde wonen,
 Door wien myn Debora, met heilig vuur beziel,
 Op Jabins Legermagt de Zegepraal behieldt;
 Die haar door uwen geest genadig wilde leren:
 Der Volken Heil en Vloek in dicht te profeteren:
 Leer my ook door dien Geest, als ik de grote daën
 Van uw almogenheid, zo duidlyk op de Blaën
 Der heilrol uitgedrukt, eerbiedig zal beschouwen;
 Bestier myn Veder nu, daar zy den Roem der Vrouwen,

Als

Als 't Werktuig uwer hand, gebruikt ten ondergang
 Van Hazors Hovaardy, beschryvt in heldenzang.
 Mogt ik in Schryvenluft uwe Eer het meest bedoelen;
 Gebrek van Kunst myn Zugt tot stigting nooit verkoelen.
 Dat tog 't Vermaak, de vrugt van heil'ge Poëzy,
 By uwen invloed steeds myn hart tot heil gedy.
 Dan vliegt het boven 't zwerk verrukt in zyn gedagten,
 't Gaat wel! ik durv, vol moeds, der Godheids gunste wagten.
 Het land van Kanaän, door enen milden lugt,
 In yder jaargety, zo zegenryk bevrugt,
 Daar 't moedig op zyne Eer ten Hemel scheen te varen,
 Wierd hier door gouden zeen van zwang're korenaren
 Begolvd; en ginder graazde een onafmeebre stroom
 Van altyd tierig Vee. Hier straalde een vloed van room
 In Melkers schuimend vat, daar zag men de Olie leken
 Van de eeuwig vette Olyv, ginds kropen hele beken
 Van Honing, die volop uit rotz en bomen droop.
 Geen scheurend boschgediert loerde op des landmans hoop.
 Natuur scheen met dat Volk in vaste Vrêe te leven.
 Hier tradt de Wandelaar in schaduwe der dreven
 Van nooit verslenschte Palm, en blozende Granaat.
 Hier wierd 't nieuwsgierig Oog in 't rondzien nooit Verzaad:
 Maar ging gestaag ter feest op Bloemen, Plant en Kruiden,
 Bëademd door een Windtje uit 't levenwekkend zuiden.
 Hier goot de Muskadel den Wyn by Vloeden uit.
 Hier wierd de druiv getreën by 't huppelend geluid
 Van 't zevenmondig Ried, en Harpen, en Cymbalen,
 Gestemd op d'ed'len zang der schelle nagtegalen,

Bewoners van Boffchaadjc, en Eiken, hemelhoog,
 En eeuwen lang gegroeid, waar door der Wereldsoog,
 De alkoefterende Zon van hare gouden tranzen
 Maar nauylks boren kon met luifteryke glanzen.
 Zo herelyk, zo fchoon was 't Eden van dien tyd,
 Zo lang als Jacob bleev van Jabins juk bevrydt.
 Zo lang hy 's Hemels Wraak, door zyn vervloekte daden,
 Door 't dienen van den Baal op zig niet had geladen.
 Maar toen men 's Heren Wet baldadig overtradt,
 En Zon en Manebeeld als Goden vurig badt:
 Toen moest een yvrig God, die zulks niet kan verdragen,
 Zyn afgezonderd volk naar hun verdienften plagen.
 Hy wekte Jabin op, het nakrooft van dien Vorft,
 Die eer in Hazors veft de Rykskroon had getorft:
 Maar door held Jozua, de fchrik van Kanans groten,
 De Uitvoerder van gods Wraak, wierd van den troon gefloten.
 's Lands Hoofdfad, toen verbrand, wierd uit het gruij en puin
 Roemrugtig opgehaald. Zy ftak haar fteile kruin
 Vemetel naar omhoog: zint Israël het groeien
 Van Jabins nageflagt niet meerder kon befnocien.
 De Vorft had weer zyn ftoel in die verfterkte ftad.
 Maar Harofeth, door 't zout van Galileen befpat,
 De Wapenplaatj des Ryks, de Kweekfchool van de mannen,
 Die op het Oorlogsveld de ftalen bogen fpannen,
 Die 't Zwaard bezoodelen met Jakobs brein en bloed,
 En kromme vingers ftaan in 's naaftens have en goed:
 Dat Neft, daar Moordluft broeit, daar Wreedheid is geboren,
 Heeft 's Konings Legerhoofd ter Woningc uitgekoren.

Daar

Daar maakt Held Sifera, een Veldheer groot van naam,
 Geharnaste Oorlogslieën tot 's Konings dienst bekwaam.
 Daar leert hy 't heidensch volk: hoe Jacob te onderdrukken.
 Het zag vast jaar op jaar de zege zig gelukken.
 Wou Abrahams geslagt de scherpe fikkel slaan
 In zynen zuren oogst, verwacht met veel getraan:
 Dan reedt de Vyand toe met zyn gezeiffende assen;
 Streek al de halmen neer; vernielde de gewaffen;
 En stak het Overschot, dat hy niet bergen wou,
 Brooddronken in den brand. Beschermde Man en Vrou,
 En Jongeling en Maagd, en wat den arm kon roeren,
 Het Vee, dat men met schrik door Heidens weg zag voeren:
 Dan zoop het blick'rend staal zig zad aan zulker bloed.
 Aldus ontzonk Gods Volk den ouden heldenmoed,
 Daar 't al zyn Heerlykheid van dag tot dag zag snuiken.
 Het durvde Schild nog Spiez, nog Slinger meer gebruiken,
 Nog opzien tegen 't Rot, wien 't hart versmolt, wanneer
 God zelv zyn Israel voorzag van krygsgeweer.
 Het bergt pas luttel graan, het Veld, vol vreez ontstolen,
 En kruipt daar mede weg in diep verborgen holen.
 Er worden duizenden door 's vyands staal ontzield,
 En, die, ter nauwer nood het leven nog behield:
 Blaast als een Schim verteerd, door 't scharf gebruik van Spyzen,
 Den tragen Adem uit. Geen Man kan Eer bewyzen
 Aan 't lyk van zyne Gaë met lievderyk geweën:
 Zyn tranen zyn verdroogd, hy zit gelyk een steen,
 En bleek als waar hy dood. Met ingezonken ogen
 Ziet hy zyn Weeskens aan, die yders mededogen

Verwekken: maar aan wien men gene hulpe biedt.
 Elks Onmagt is gelyk. Het Lydelooz verdriet
 Kan 't allerfynft vernuft niet naar waardye malen.
 Verdriet, dat zo lang duurt als Isrel af blyvt dwalen.
 Maar toen het teer van ziel in d' allerjongften nood,
 Tot Abrams Schild en Loon ootmoedig henen vloodt,
 En smeekte om tog zyn Woord zyn Eden te gedenken,
 Om hen, gelyk voorheên de Vryheid weer te fchenken;
 Toen 't de ydelheên verliet: toen dagt Hy aan zyn Volk;
 Toen fprak hy hun naar 't hart te Silo uit de Wolk;
 Toen weez hy 't, om zyn Woord, om zyn Verbond te houên,
 Naar 't fchrander Raadfbefluit van een der braaffte Vrouwen.
 Naar Debora, die ftil op 't heuv'lig Ephraim
 's Land grote noden zag, daar zy, eer nog de kim
 Wierd door de Zon begroet, in vurige gebeden
 Tot heil van Hebers Zaad, Godsliedde had beftreden.
 Naar Debora, die vaak 't afkerig Israël
 Om zyne Afgodery, dat lydelooz gekwel,
 Door infpraak van Gods Geest, verrukt in ziel en zinnen,
 Beftraffend had voorspeld: maar niemand konde winnen
 Voor 's Heren heilgen Dienft. Dus woonde zy alleen,
 En diende in ftilheid hem met godgezinde zeên.
 De Heyden (zag hy haar,) ftond ftil en opgetogen:
 Zo fchoont, zo ongemeen, was de Opflag harer ogen,
 Zo deftig haar gelaat, waar op voorzienigheid
 Iets Goddelyks, zo 't fcheen, met voordagt had gefpreid.
 Zy voelde een heldenvuur in haren boezem woelen,
 Dien gene zee van druk in 't minfte kon verkoelen.

Was Isrels Toefland naar: het Bethel, dat niet wyd
 Van hare Woning ligt, erinnerd haar den tyd
 Den eerfte Vaderen: hoe God in hoge noden
 Daar menigmaal aan hun zyn byftand had geboden;
 Hoe 't hemelfch Leger daar, toen Jacob nederlag,
 Vermoeid van zyne vlugt, den nacht in held'ren dag
 Herschiep om 's Heren gunft dien Braven te beloven.
 Zy weet door welk een magt zyn Zaad uit d' yz'ren Oven
 Van Memphis wierd verloft. Hy die ten derdemaal
 'T boetvaardig Israël, had door des Rigters ftaal
 Der dwinglandy ontrukkt, kan ook (vertrouwt zy) flaken
 De boeien, die haar Volk nu weer tot flaven maken.
 Maar ondertuffen vult het brommend krygsgerugt,
 Dat nimmer dan van Moord en Roven fchreeuwt de lugt
 Met hart verfchrikkend wee. Er word een kreet vernomen,
 Dat Kanans Overfchot, eer Isrels zwaard ontkomen,
 Nu in getal en magt ontzagg'lyk aangegroeid,
 (Zo fchiet een Veelvoet, daar hy telkens word befnoeid,
 Weer nieuwe leden uit.) dat Jabins yz'ren troepen,
 Aan Meroms wateren ten Oorlog zyn geroepen.
 't Verderven van Gods Eer is eenmaal vast gefeld.
 In 't magtig Harozeth onthoud zig 't Krygsgeweld,
 Dat ftraks in vollen ren op Jakob aan zal horten,
 Om dat wemoedig Volk, zo 't zig verbeeld, te ftorten
 In enen jammerpoel, waar uit het nimmermeer
 Zyn hoofd verheffen zal. Vorft Jabins Legerheer,
 De wrede Sifera, beroemd door Oorlogsdaden,
 Die zyne Zege-kar vaak had met roov beladen,

Aan Vuur, en Staal, en Bloed, en velerlei Ellend,
 Het krooft des wreden krygs van jongs af aan gewend,
 Schiet blikzems uit zyn Oog, die wederligten geven
 Op zynen kop'ren Helm, nu hy, door Nyd gedreven,
 Bevel geeft aan zyn heir. Het moet den naaften dag
 't Aëmegtig Jefchurun, help God! met enen flag
 Voor nu en steeds verdoen, en 's Heren Hut verbranden.
 Die Heiltent, waar Gods Volk de loeiende Offeranden
 Voorheen zo juichend bragt, en buiten 't louter goud,
 Dat Isrel met ontzag in heilge weerde houdt
 Als heilbeduidend goed. 't Zal onder 't zegevieren
 Godlastrend henen treên, door trage bloedrivieren,
 En plonderen het land, waar 't eer wierd uitgevaagd.
 Nu is het rondom naar het wyde Kanan waagd
 Van Isrels Ondergang, die morgen is befchoren,
 Een algemeen gekerm poogt door de lugt te boren
 Om 's Hemels grimmigheid (die op een zondig land,
 Dat haar door grouw'len fart met opgeheven hand,
 Haar wraakfiool, gevuld met Jamm'ren en ellenden
 Tot schrik der Volken leegt.) waar 't mooglyk aftewenden.

Ai my! myn oge weent. Myn ziel verkwynt van druk.
 'k Gevoel, (verbeeld ik my.) dat eigenste ongeluk,
 Dat Abrams kind'ren treft. O nare nagedagten
 Van zulk een' bangen tyd! hoor! welke jammerklagten
 Stort daar die Vader uit in 't Kindervol gezin:
 Ik woog (dus spreekt de man.) vergeevfch dan myn gewin
 Den wreden heiden toe; ten eind hy niet mogt hind'ren,
 Dat ik het luttel brood, gezaaid voor Vrou en Kind'ren,

Tot

Tot Schoven binden zou, daar anders d' Oorlogsas,
 Niet vergenoegd met slegts het klaverryke Gras
 Te ontheifren, 't rypend Graan doorfneed voor Bouwmans ogen;
 'k Heb reeds te lang myn Krooft en Gaê, vol mededogen
 Met al myn magt beschut voor wreden Hongersnood.
 Ik wederhield haar slegts der Kaken van de Dood,
 Om my haar trouwen Man, op deze bloed'ge Heuv'len,
 Om my zyn' Vaderlied te zien ontydig sneuv'len.
 Neen! 'k zie nog mooglyk eerst hoe myn Beminde sneevt,
 Daar heure vege mond haar Zaad den Zegen geeft.
 Dat weerlooz Zaad, dat straks word aan een Spiez geregen,
 Of aan een Rotz geplet, of dat, vol Angst gezegen
 Op Moeders mager Lyk, van Beulen doorgehakt,
 Daar van word afgerukt, en onder 't Paard gefmakt,
 Waar na het, door dien Val verminkt aan al zyn leden,
 Door 't woedend Oorlogsbeest doldriftig wort vertreden.

Zie daar een Jongeling in 't prilste zyner kragt,
 Wiens Bruilovtsfeest naar 't eind der Rampen had gewagt.
 Hy kreeg na zagt gevei het Doelwit zyner Minne,
 Het levenkoest'rend Ja van zyne Zielvrindinne.
 Hy valt, verftomd van fchrik, daar 't minnelyk gebaar
 Door tranen is bedauwd, op zulk een bange Maar,
 Zyn Liefste om haren Hals. Die Hals, dien hy te voren
 Zo ftrelend vergeleek by een yvoiren Toren;
 Hy drukt, als halv in zwym de lippen zyner Bruid,
 En eindelyk roept hy, verward van zinnen uit:
 Vaar wel! myn twede Ziel! uw Trouw kan my niet baten!
 God heeft het Joodsch geflagt, zyn Eigendom verlaten!

B

Wy

Wy zyn in 's Heidens magt, die vlymt op nieu het Zwaard,
 Op Bekkeneel en Borst van Isrel vaak gefchaard.
 't Is straks met onz gedaan! Men zegt, dat men van verren
 Op gintschen Heuveltop, hen, in 't getal de Sterren,
 Of 't Zand der zee gelyk, gesteld ziet in 't Gelid.
 Wat is 't? . . . daar hoor ik reeds het nad'rend Krygsgerid!
 Myn Hart! myn Zin! myn Luft! Vermaak van myne dagen!
 Komt zo rampzalig dan een eind aan onze plagen!
 O lydeloos Verdriet! zal 'k U ontëren zien,
 Terwyl men my vermoord! Wie zal U bystand biën
 In uwen bitt'ren angst! O Leven van myn Leven!
 Eer gy Uw ander Zelv door Heidenfch staal ziet sneven,
 Beneem Gy 't leven Hem, dien Gy het leven gaavt,
 Die zo lang om uw Min gezwoegd heeft en geslaavd.
 Neen: zegt zyn Minnares: dood my! dat uwe Handen
 Het Staal gevoelen doen aan al myne Ingewanden,
 Eer ik uw' Doodfnik zie. Dat tog geen heillooz Rot
 Met my, van U beroovd, baldadig dryv den spot.
 O! gave God! dat wy, verenigd zo veel jaren
 In Ziel en Zin, en Hoop op een gelukkig paren,
 In die Vereniging verwierven enen dood;
 Dat ik in 't ogenblik, dat gy uwe Ogen floot
 Den laatsten Adem gav! . . . Zie ginds dien ouden Vader,
 Dien uitgeteerden stok, die 't bloed in 's levensader
 Nog traagjes vloeien voelt, wien Deugd het agtbaar Hoofd,
 Daar hy in Jacobs God cerbiedig heeft geloovd,
 Voorlang verzilverd heeft. Ai zie! dien mag'ren Gryzen,
 Die steeds den Dienst van God zyn krooft pleeg aan te pryzèn,
Zyn

Zyn krooft in 't vyfde Lid, drukt hy nog in 't verftand
 De wonderen van God betoond in Isrels land.
 Dus lang had hy zyn Huiz vermaand tot ftil betrouwen
 Op Izaks vreez; tot hoop, dat die hen van 't benouwen
 Des Vreemden vryen zou, gelyk wel eer, toen Hy
 Zyn Ervdeel had verloft uit Kanans dwinglandy.
 God had aan Abraham, dus fpak hy vaak, gezworen,
 Dat Zyn gezegend Zaad, door Hem ten Volk verkoren,
 In wezen blyven zou tot 's aardryks Avondftond;
 Hoe, eer de Almogenheid zou wank'len in 't Verbond,
 De Wereld weder tot een Baiert zoude keren.
 Maar nu hy met zyn huiz, dat alles moest verteren,
 Den Dood voor ogen ziet, en nergens weet te vliên;
 Nu hy zyn fchuddend Hoofd het Moordftaal vreeft te biên,
 Ontzinkt hem de oude Moed. Hy heft nog flappe handen
 Met fmeeringen tot God. O God! die Isrels landen,
 En Israël zo vaak door een roemrugten Held,
 Gefterkt door uwen Arm bevryde van 't geweld:
 Zo fmeekt hy: Gy! Gy kondt ook heden onz bevryden
 Van zo veel Dorenen gehegt in onze Zyden.
 Geev tog uw Volk een Hart, getrouw aan uwe Wet.
 Dan Och! hy voelt zig met een drom van angst bezet.
 Geen wonder! want een Weêuw, de naafte zyner magen,
 Hangt aan zyn ranke Hals, om hem haar' nood te klagen.
 Zy mift in zo veel druk haar Wederhelvt, haar Trooft,
 Den Adem harer Neuz. Zy heeft des Vaders krooft,
 Rondom zig in een Kring van vier paar ted're fpruiten,
 Onnooz'le Schapen, ftraks zal haar de Kryger buiten.

Zy zucht, en kermt, en maakt een zinneloos gebaar.
 Nu klopt ze op haren Borst, dan rukt zy 't golvend Hair
 Wanhopig uit het Hoofd. Nu roept ze: Och! Zuigelingen,
 Twelingen, pas gebaard, eer wy de maar ontvingen:
 Dat Vader wierd geveld: 'k kus U, o lieve Twee!
 Voor 't allerlaatste dan! myn Telgen, die van 't Wee,
 Dat onz genaakt niet weet: nu zullen u die Borsten,
 Waar na ge aëmechtig snakte, en schreiend pleeg te dorsten,
 Niet meerder laven; 'k druk myn teng're U nimmermeer
 Aan 't Kinderlievend Hart. Dit zegt ze en zygt ter neêr.
 Daar tegen over zit een Vrouw die twintig Jaren
 (Zo lang verleid het, dat ze in 't Huwlyk mogte paren.)
 Vergeevsch, bedroefd van Ziel, had om een Telg gezugt,
 En nu, hoogzwanger hoopte op een volschapen Vrugt.
 Zy heeft de doodsche Maar met schrik op schrik vernomen,
 En baart eer nog de tyt van baren is gekomen;
 En blaast in harde Ween het worf'lend Leven uit,
 En laat haar kermend Wigt der moordery ten buit.
 Ginds maar myn hart bezwykt door alle deze ellenden.
 Elk schreeuwt in zynen Angst, dat God den Slag wil wenden,
 Dien Israël genaakt: het Isrel, dat zyn kwaad
 Verfoeit, en God erkent als d'enen Toeverlaat.

Heel anders ging het toe by Jabins Legerſcharen,
 Daar alles wat men pleegt de Lyders kan vervaren.
 Men drinkt elkander toe in 't bly vooruitgezigt
 Des zegevollen Slags, die morgen is verrigt.
 Held Sifera ligt aan op purpren Tafelbedden
 Met d' Overſten van 't Heir, die duizenden verwedden,

(Is ergens nog een Hoofd, dat zwarigheden ftelt
 In 'tdoden van Gods Volk, dat drierwv met een Held
 Triumf bevogten had op heiren Kananiten,
 En Philiftyns gebroed, en wrede Moäbiten.)
 Dat dit weerbarftig Zaad uit zyn gedreigden Val,
 Die ftaks hen overkomt nooit weer verryzen zal.
 Zo moet men 't Hart des lands van zulke Peften vagen!
 Zo moeten zy de Wraak der Goden eeuwig dragen!
 Ja fchreeuwt men telkens weer, zo moet dat Rot vergaan,
 Dat onz, te roekelooz den Kryg heeft aangedaan.
 Neemt wraak, roept Sifera, myn uytgelezen Helden!
 Neemt wraak van zo veel Bloed, dat van uw vrugtbre Velden
 In uwe Beken droop, toen dat vervloekt gefpuij,
 Tot hoon van Aftaroth het Koninklyke huiz
 Van Vader Cham beftprong, en 't poogde te beftnoeien;
 Ruk uit dat welig Kruid eer 't ons te hoog mogt groeien.
 Het roepe tot dien God, die in een Kifte woont,
 Wiens Aart zyne Outerman op enen plaat verthoont.
 Hy heeft hun dog dit Land ten Eigendom gegeven,
 Het luiftere of dien God nog heden is in leven;
 Want 't was reeds langen tyd, dat Hy geen antwoord gav;
 Hy keer den Ondergang nog eenmaal van hun af.
 By al dit hellich rumoer, by zo veel vuile reden
 Word menig Offerdier voor Moloch doorgesneden.
 De valfche Priefterfchap doorzoekt het ingewand,
 Terwyl de grove Romp op 't geurig Auter brand.
 't Geevt agt op lillend Groom, men hoort het preev'lend fpellen:
 Hoe Zegeryk men rans Gods Wynftok neêr zal vellen.

De plegtigste Offerande is d' Afgod nu gewyd
 Ter werving zyner Gunst by 't aangaan van den Stryd.
 Vele Ouders, gantsch verblind, door 't Bygeloof, dat Papen
 Hun drukten in 't Verstand, staan met de tedre Schapen,
 Onnozle Wigtyes van geen nadrend kwaad bewuft,
 Des Vaders hoogst vermaak der Moeders liefde en lust,
 Gereed, hoe zeer Natuur mag in den boezem woelen,
 (Kan valsche Godsdienstdrift ook Moedermin verkoelen?)
 Om 't Krooft, dat lacht, vermids het alles lachen ziet,
 En zyne handtjes bly den Opperpriester biedt,
 In enen Hel van Vuur ten zoen van Baal te smyten.
 Help God! daar hoor ik reeds die Martelaartjes kryten,
 Terwyl de Vader zingt, de Moeder hupp'lend juicht,
 En hare dankbaarheid in 't openbaar betuigt;
 Om dat ze in Molochs vuur hare eigen ingewanden,
 Medogenheid ten spyt, Godvrugtig op mogt branden.
 Ze is de Eerste in de Offerrei, en volgt de Feeftrompet,
 Die op het hol geluid des Trommels is gezet.

Maar God, die alles ziet met nimmerfluimerende ogen,
 Kon al die grouwelen nu langer niet gedogen.
 Regtvaardigheid, die 't al op zyne waarde schat,
 Had nu heure Evenaar in hare hand gevat,
 Om tegen Jacobs boet zyn vorig kwaad te wegen.
 Gods Wraak nog in de weer om haar Fiool te legen,
 Wierd door zyn Goedigheid, en nimmerfaalbre Trou,
 Door zyn Barmhartigheid gewezen op 't Berou
 Van Isrel, dat Gods Regt vond wigtiger te wezen
 Dan 't vorig Misbedryf. Zyn liefde die voor dezen

Dat

Dat uitverkoren Volk, om 'sVaders wil bemind,
Zo teder troetelde als een Voedster 't enig Kind,
Die liefde, die God zelv voor 'taanbegin der Eeuwen
Bewoog, om uit het Zaad der heilige Hebreuwen
Te wekken 't eeuwig Woord, 't beloovde Vrouwenzaad,
De Hoop der Vaderen, der Vromen toeverlaat,
Wendt nu, hoe zeer gefmaad, Gods grote gramfchapskragten
Van zyn beminden af naar Jabins Legermagten.
Ja zy beweegt den Heer te dalen van zyn Troon
Als in een' Eng'len fchyn, voorhenen meer gewoon,
Om zig aan Debora in Gunfte te openbaren,
Ten eind hy zynen wil haar duid'lyk mogt verklaren.
Voort vaart gods Aangezicht op 't fchel Bazuïngeluid,
Daar 't Blikzemd in het rond 't Verblyf der Geeften uit.
't Was Avond, en de Zon, die droever dan voorhenen
't Beangftigd Werelddeel had op dien dag befchenen,
Als treurde zelv Natuur met 's Heren zugtend Volk,
Verftak haar Heerlykheid in ene donk're Wolk,
En gleed de Weftkimme af. De Nagt met hare Spoken
Was reeds in 't donker Ooft verfhrikkend doorgebroken,
En fchoov met tragen Voet langs 't donkerblaauwe Pad:
Toen Debora by 't loov des Dadels nederzat,
En poogde, in God verrukt, met haar befpiegelingen
Op wiken van Geloof, de Wolken door te dringen.
Maar wat Verwondering ontftond in haar gemoed:
De lomerryke Palm staat gantfch in ligten gloed.
Zy peïnt, en hoort een ftem: zo ben ik eer verfhenen
Aan Amrams' groten Zoon, toen ik 't boetvaardig wenen

Van

Van Isrel had gehoord in 't slaavfch Egiptenland,
 En Pharao bezogt met Plagen myner Hand.
 O Debora! myn Volk, dat fchier ontelb're dagen
 Geen Abrams God: maar Baal zyn' eerbied op wou dragen,
 Heb ik regtveerdig wel in grimmigheid bezogt,
 En in myn Yvering in Jabins hand verkogt,
 Maar nu het met Berou, gedagtig al die daden,
 Die grote Wonderdaën waar 'k hen meê heb beladen,
 Tot myne Goedheid keert; nu 't weer vergeving fneekt
 By God, die zig van 't Kwaad met medelyden wreekt:
 Nu wil ik ook myn Gunft, myn Liefde vol medogen,
 Myn eeuw'ge Trou, myn Magt, oneindig van vermogen
 Weer zetten in den dag door 't redden van 't geflagt,
 Dat in zyn' jongften nood op myne Ontferming wagt.
 De Roê, die Isrels Rug zo wreed heeft opgereten
 Diend in het vuur gefmakt als nu genoeg gefleten.
 De Heiden, wien wel meer myn grote Mogenheid
 Ontzaggelyk verfcheen, heeft ftraffend zig bereid
 De Straf van 't Hemelhov, dien Hy niet kan ontkomen,
 Nog door geroep tot Baal beteugelen nog tomen.
 By God is vastgefteld, dat Gy, o Debora!
 Zyn Ervdeel geven zult de Zege op Sifera.
 Zeg Barak dat hy tans met U, als 't Hoofd der Helden,
 Vorft Jabin weerftand biê op Kifons vette Velden.
 En wie den Nek verhard en uw Bevel verfmaad,
 Weet dat hy 's Hemels Vloek halfterrig op zig laad.
 'k Zal morgen Wond'ren doen om Abrams zaad te leren,
 Dat ik Jehova ben, wiens Trou niet kan verkeren.

Zo sprak tans de Afgezant van 't ongeschapen licht,
 Daar Isrels beste Vrouw valt op het aangezigt;
 Terwyl het Heilgeloov, van wonderlyk vermogen,
 Haar Heldenhart versterkt met Bystand van den hogen.
 O Heer! ik ben bereid te doen wat Gy gebied:
 Roept Zy grootmoedig uit, eer Zy nog opwaards ziet:
 Ja Ik zal Sifera al is 't met weinig Knegten,
 (Gods Woord is my genoeg) in uwen naam bevegten!
 Ik voel! Ik voel O God! Uw dryving in myn Ziel!
 Nu scheen het, of haar hart in een bezwyming viel:
 Maar zeker is 't, dat tans Gods Geest haar hart doorwerkte,
 En haar met zyn Genade en Invloed reeds versterkte.
 Driewerv verzugte zy wanneer zy weer bekwam,
 Driewerv zag zy omhoog, en driewerv wierd de Stam
 Van haren Dadelboom gantsch wonderlyk bewogen.
 Nu zag zy Vuur nog Vlam maar sloeg haar dwalende ogen
 Op een, die onverwagt aan hare zyde stond.
 Hy schoot iets uit zyn Oog als Blikzems in het rond.
 Wis, dagte Debora, dit 's een' der Scraphynen,
 By wiens ontzagtb'ren Glanz de Zon moet duister schynen.
 Zy viel op dit gezigt op nieu ter Aarde neêr.
 Toen sprak de Majesteit: ik ben der Heiren Heer!
 Myn Naam is Krygsman. Meer hoort Debora niet spreken.
 Wat zy te zeggen poogt: haar woorden blyven steken.
 Zy barft dog end'lyk uit: ik! ik heb God gezien!
 Hy moedigt my ten stryd; hy zal my bystand biên!
 Inmiddels was Gods Zoon in enen wolkenwagen,
 Op Cherubs Schouderen den Hemel ingedragen,

Daar zyne Heerlykheid, zyn Goddelyke Glanz,
Nog lang een Weerlicht gav van 's Hemels hogen Tranz.

Dan naulyks was de Heer tot Jakobs trooft verschenen,
Of myne Rigreres zendt enen Loper henen
Tot Barak, die zo voort met een gescheurd gewaad,
Het Hoofd met Asch bestrooid om Isrels naren staat,
Voor haar gezigt verschynt. Daar 't staren op haar wezen,
('t Taafreel, waar in de kragt der ziele staat te lezen).
Het afgesolterd Hart vervuld met diep ontzag.

Zy ziet Hem vriendlyk aan, een ongemaakte lach
Rolt, met den Ernst gemengd, uit hare Rozekaken.
Heer Barak, die zyn ziel door 't Heldenvuur voelt blaken,
Dat in hare ogen gloeidt, daar een onzienb're hand
Zyn ouden moed tot heil van Isrel zette in brand,
Die Vorst in Naphtalie ten Overste verheven,
Is vaardig hart en hand tot 's Heren hulp te geven.

Heil Barak! zegt zy heil! Jehova die verschoont,
Gelyk een Vader 't Kind. Nu hy zyn liefde toont
Aan zyn vernederd Deel, zal ik ook niet verbergen,
Schoon 't eertyds God en my baldadig pleeg te tergen,
Het heil voor hun bestemd. 't Is nog niet lang geleên,
Dat 's Heren Engel my vol Majesteit verscheen,
En my verzekerd heeft, dat hy hen van het lyden
Tot schrik van Sifera ontzagg'lyk zal bevryden.
O Wydberoemde Zoon van Heer Abinoâm,
O Altyd dapp're Held, die uw' verdrukten Stam
Het langst verdadigd hebt ten spyt des Vyands magten:
Gy voelt tans niet vergeevsch die ongemene kragten

Her-

Herleven in uw Borst. God zelv ontvonkt uw moed,
 En zet uw Dapperheid weer in den ouden gloed.
 Gy zyt de juiste Man, ten Oorloge uitverkoren.
 Wy zullen in het hart van 't Heidens leger boren.
 Wat dralen wy, ga heén, eer nog de gouden Zon
 Den Aanflag openbaart, vergader Zebulon;
 Trek Naphtalie by een op Thabors steile toppen.

Nu voelde Barak 't hart in zynen boezem kloppen,
 Met Nooit gevoelde drift. Ja barst hy aanfonds uit:
 'K geloov het woord van God! myn moed word niet gestuit!
 Al poogde al de afgrond my den optogt te beletten:
 Wy zullen, met Gods hulp des Vyands magt verpletten.
 Myn Naphtalie zal wis met my den Sifera
 Bevegten, mids dat gy heldhafte Debora
 De Stambaniere voert; ik zal zo voort die troepen
 Op uw gebiedend woord ten wond'ren sryde roepen.

Ja Barak! zegt zy, ja! ik gryp den stander aan,
 'T Is onzen pligt al 't Volk in d'optogt voor te gaan.
 Kom volg me! ik ga voor uit! aan Kizons zilv'ren stromen,
 Daar zal 't gedugte Heir des Heidens ommekomen,
 Terwyl het Legerhoofd, gevlugt langs berg en dal,
 Door ener Vrouwe hand ellendig sneuv'len zal.

O gy! die Jozua, de Vreez der Kananiten,
 Die dapp'ren Othniël, de Geezel der Cuschiten,
 Die Kryghsheld Ehud, die den Rigter Samgar eer
 Versterkte, toen hun moed, den Vyand wierp ter neêr,
 Verzel ons op den togt! Ja, gy zult ons verzellen,
 Dus spreekt zy vol geloov, ten spyt de magt der hellen!

En reift by 't Maanlicht heên met Barak aan haar zy,
Naar zyne Vaderftad , naar Kedes Naphtaly.

D E B O R A.

INHOUD VAN DEN TWEDEN ZANG.

*Vrou Debora vermaandt de stammen tot den ftryd.
Het dapper Naphthalie is vaardig haar te volgen,
Als 't moedig Zebulon, 's Lands Adel is verblydt
Om zulk een grootsch besluit: maar d' Afgrond raakt verbolgen.
Tien Stammen biest by aan om haar geen hulp te bién.
Zy trekt gemoedigd op met de uitgelezen Mannen,
Om wrede Sifera in het gezigt te zien;
En bem met Chams gebroed te slaan en uit te bannen.
Hy hoort van haar besluit, en trekt in allen spoed
Zyn Heir by een om zig te wreken van haar moed.*

Op enen hogen berg, door Meroms vloed' omgeven,
Ligt Kedes sterke Vest ten Hemel toe verheven,
Gelyk een eeuwige Eick wiens stam geen stammen wykt,
En al het kreupelbosch standvastig overkykt;
Of als een Palm, wiens voet door duizend onweervlagen
In den verharden grond onwrikbaar is geslagen.
Dat Kedes, groot van moed op zyn roemrugten staat,
't Levytendom gewyd, de veyl'ge toeverlaat
Des vlugtenden, die 't bloed des Broeders had vergoten:
Ontvangt tans Debora met hare Togtgenoten.
Die plaatz die Barak eer ter woning verloor,
Die sterkte waar hy 't Volk vol Wyzheid gav gehoor,
Was lang de toeverlaat van Isrels vlugtelingen.
Was nu de plaatz waar zy een woord van troost ontvingen.

De Nagt, wat zeldzaamheid! sleept trager dan voorheen
 In 't schitterend Starrenkleed, waar 't licht der Maan op schein
 Met nooit geziene Glanz, de schaduw door de wolken.
 Natuur ontfermde zig, zo 't schein dier droeve volken,
 En rekte 't donker uit; op dat die stille tyd
 By Sifera en 't Heir der Dromen toegewyd,
 By Isrel word gebruikt, om Baraks brave troepen,
 Eer 't iemand word gewaar te Kedes op te roepen.
 Een tallelooz getal van Mannen vloeien aan
 Uit al 't onliggend land, om gretig te verstaan
 Wat Debora gebiedt. Men ziet de Vrystad krielen
 Van hulpverlangende ter dood benaude zielen.

Er reez een Heuveltop in 't midden van de Stad,
 Waar de Overste des Stams het volk te rigten zat,
 Hier zet zig Debora, en laat nu voor al de oren
 Van 't Heilbegeerig Volk zig dus kloekhartig horen.

O Mannen! uit wat Stam ge uw oorsprong hebben moogt,
 Gy allen, die met my de Vryheid, tans beoogt,
 Verdrukt geslagt! ik heb des Hemels wil vernomen,
 Uw Boet-gebeden zyn voor zynen Troon gekomen.
 Weest sterk; want Abrams God, wiens Eigendom gy zyt,
 Mengt zig tot tzigtering des Heidens in uw Stryd.
 Laat Jabins Oorlogsmagt haar Legerplaatz betrekken,
 En 't Aardryk als het zand in veelheid overdekken;
 Hy trede u te gemoet met Baal in zyn banier,
 De Donder in den mond de Blikzem in 't Pantfier,
 Met Wreedheid en Geweld op zyn geseizende affen,
 Met Moordluft, die zig baadt in laauwe Purperplaszen

Van

Van des Verwonden bloed , met dart'le Roversry,
 Met Ketenen, gefmeed door helfche Slaverny:
 Geen nood; want de Oorlogsheld, aan Jozua verschenen,
 De Vorst van 's Heren Heir, zal U zyn bystand lenen.
 Waakt op! O Israël! waakt op! volgt Debora!
 Voegt U in 't Kryggelid, en treet uw Veldheer na.
 De brave Barak, reeds gesterkt met hulp des Heren,
 Zal onder myn Banier den Sifera verneëren.
 Driewerv heeft Jacobs God aan Israël betoond,
 Dat hy door Chams gebroed niet straff'looz word gehoond,
 Ten vierdemaal zult gy (hoe ook 't geweld mag prangen.)
 Door wond'ren van Gods magt uw vryheid weer ontvangen)

Dus sprakze, en stilheid voert die moedigende reën
 Op wieken van den Wind zeer vaardig naar beneën;
 Zy dringen door het Oor in 't hart van al de Scharen,
 Die, uitgepynt van angst op hare Schutsvrou staren.
 Nu neemt stilzwygenheid een yders boezem in:
 Elk heeft een diep ontzag voor myne Godsvriendin.
 Elk schroomt zyn antwoord eerst voor and'ren uit te brengen.
 Maar Baraks wakk're Stam kan 't zwygen niet gehengen.
 En ryft in Naphtalie een fluisterend gezuis,
 Een mormelend gemomp, niet ongelyk 't geruis
 Der baren, afgemat door 't worst'len met de winden,
 Of 't slepende gewaai der hooggetopte linden.
 Dan eindlyk barst dat volk met een verward geluid,
 In denkingen verëend in deze woorden uit:
 Lands Moeder! het gaat wel! waar toe onz meer gebeden
 Daar de overreding onz is in het hart gegleden,

Zo ras uw Guldenmond zo godlyk zig ontfloot.
 Wy vrezen met Gods hulp geen vyand. Nood nog Dood
 Vertzagen onz. Nu gy het Leger aan zult voeren,
 Zal al wat onder onz den Strydb'ren arm kan roeren
 U volgen in den kryg. Wy voelen roept de flam
 Van Zebulon, dat onz het bloed van Abraham,
 Nog door all'de ad'ren speelt. Wy uw getrouwe Knegten,
 Verfmaden onze ziel om Kanan te bevegten.
 Al de Edelen des volks, die meê van troep tot troep
 Elk maanden tot zyn pligt verfterken dezen roep.
 Al de Oudften wonderlyk ontvonkt in ziel en zinnen
 Verzek'ren 't is hun doel te fterven of te winnen.

Nu wachte Debora, dat elke Stam, getrou
 Aan God en 't Vaderland dien uitroep volgen zou:
 Maar op het onverwagtt ziet zy 't godvrugtig pogen,
 Door Satans looz beleid, van zulk een wyd vermogen,
 Verydelen. De Vorft der eeuwig donk're hel,
 De Erfvyand van Gods Volk het heilig Israël:
 Zo afgerigt om 't hart aan zynen wil te binden,
 Daar hy, gelyk een Leeuw, de zielen kan verflinden,
 Is ylings in de weer om God te wederftaan.
 Hoe! zou dan Hebers Zaad myn Eigendom verflaan!
 Zegt Vorft Beëlsebul, dat zal ik nooit gehengen,
 Ik zal my in den ftyd met myne benden mengen;
 'k Zal maken, dat het heir, dat my in Moloch eert
 Op 't God aanfinckend volk roemrugtig triumfeert.
 Het pafst den Duivel tog Gods magt te wederftreven,
 Dat zyne flaven dan voor myn vermogen beven.

Ik zal met snege Lift, die Lift, waar door ik eer
 De Wereld heb verleid, ten Spyt van 's werelds Heer,
 De zielen van Gods Heir op 't onvoorzienft vertzagen;
 Hen Onwil, Agterdogt, en Vreez in 't harte jagen.
 Dan zie myn Vyandin, het Wyv van Lappidoth
 Wat zy alléén vermag met hulp van haren God.
 Driewerv borft Satan uit om Israël te vloeken,
 Driewerv poogt hy Gods Volk arglistig te verzoeken;
 Op dat het zynen God halfstarrig zoude smaên,
 En bieden Baal, gelyk voorheên zyn gaven aan:
 Driewerv zag hy met spyt hoe zulks hem niet gelukte,
 Daar al 't boetveerdig volk zig yv'rig nederbukte
 Voor Abrams Opperheer, en sineekte in zynen nood:
 Dat de Algenoegzaamheid hun tog zyn hulpe bood.
 Nu zegt Gods Weérparty meer listig te bewerken,
 Dat Isrels grootfte deel die Vrou niet kon versterken.
 Al 't Volk van Gilead, dat 's Afgronds lift niet kent,
 Meer aan Veehoedery dan harden kryg gewend,
 Dat volk, dat eer, vol moeds, het Zwaard had opgenomen,
 En voor zyn broed'ren ging door de opgepakte stromen
 Des zwellenden Jordaans naar 't lang beloovde Land,
 Voelt Satans werking 't eerst in zyn verward verstand.
 Wie zou, zegt Ruben nu, door Argwaan aangedreven,
 Met zø een hand vol volks den Vyand wederstreven:
 Den Vyand, die als Zand, onnoemlyk in getal,
 Het land beslaat; die onz nu nedervellen zal
 Gelyk éen éinig Man! wat Drift beheerscht de lieden!
 Zal ene zwakke Vrou dien sterken weérstand bieden?

Gewis 't is Dwepery die Israël beziëld.
 Ik weet hoe men voorheen het Oorlogsveld behield,
 Daar ene kleine magt van uitgekoren Knegten
 Den Filistyn en Moor gemoedigd moest bevegten:
 Maar was ooit Israël, wanneer 't ten Stryde trok
 Ontbloot van Oorlogstuig? wie heeft een' Offenstok,
 Wiens scherpe punten 't hart des Vyands konnen boren,
 Het Wapentuig voorheën door Samgar uitverkoren?
 By wien, helaas! is nu, gelyk in Ehuds tyd!
 Een Zwaard, dat fiks gevlymd aan beide zyden snydt?
 Men zal, wat Dromery! een Wereld yz'ren troepen
 Doldristig tegentreën, wy zyn ten fryd geroepen:
 Waar is de Krygsbazuin, die onzen Oorlogsluft
 Als voormaals wakk'ren zal? is 't yder niet bewuft
 Dat nu, Och arm! by onz word Spiez nog Schild gedragen?
 Men zal ontwapend dan zo groot een aanslag wagen,
 En gaan gelyk een schaap, dat weerlooz is, ter dood.
 Neen! Isrel! neen! de Heer zal liever in uw nood
 Onmidd'lyk wond'ren doen, hy wil niet, dat wy 't leven
 Zo onbedagt en los den Vyand overgeven.

Manafze volgt dien kreet, en voegt daar moedlooz by:
 Wie weet of Isrels God onz niet zo gunstig zy,
 Dat hy den Sifera zo wonderlyk zal leiden,
 Dat die zyn Heir beveelt eensklaps van een te scheiden;
 Of trekt hy tegen onz: misschien ziet hy, begaan
 Met Jakobs angsten onz met medelyden aan.
 Wel aan, ik wagt hem af, en zal door ned'rig smeken
 Des Veldheers groten troz nog mogelyk verbreken.

Maar

Maar niemand styvt zyn Waan met meerder schyn van Reën
 Dan Gad. Ik zal, zegt hy, Manafze, myn gebeên
 Verenigen met u, om kermende en verlegen,
 Des Heidens Opperhoofd tot zagtheid te bewegen.
 Ootmoedigheid verwint zomtyds het wreedst gemoed.
 Dan, op dat zulks gelukke is 't nodig tans met spoed
 De Vrouwen, meest van 't Volk dat onz verdrukt geboren,
 Die wy in onze Jeugd ter onzer hulp verkoren,
 By een te gaderen; ten eind door dat geslagt,
 Zo minnelyk van aart, onz' allerjongsten klagt
 Vertoont zy aan den Vorst. Hy zal zig dan erbarmen
 Beschouwende het krooft gezeten op hare armen,
 En dat van Moeders kant zyn oorsprong heeft uit Cham;
 Hy zal verschonen 't volk, dat zig aan zynen Stam
 Door 't huwlyk heeft vereend, en luiff'ren naar de klagten
 Van Vrouwen, nau verwant aan Kanaâns geslagten.

Zy zwygen alle stil op 't waanwyz woord van Gad,
 En vlieden angstig weg naar 't Weidryk Gilead,
 Om met de wreev'le liên, die myn Heldin verlaten
 In stallingen, waar eer de Kudde stond te blaeten,
 Nog eens op hun gemak te peinzen; welk een raad
 Men 't beste keuren zou in deez' verlegen staat.

Zo wederstreevt men God, die 't sryden had bevolen.
 De Duivel gaat zyn gang, gelyk de vuur'ge kolen
 Zyn oorzaak dat een vlam het alles zet in gloed:
 Zo werkt de Aardskonstenaar in 't menschelyk gemoed.
 De Vonken van het kwaad in drie bezweken Stammen,
 Door hem zo snood verwekt ziet men haast hellich onvlammen.

Zyn boze werking slaat gelyk de blikzem voort
 Van Stam tot Stam. Aldus voert Afer nu het woord,
 Door heimelyke Vreez ten afval aangedreven:
 Zo moet dan 't gantsch geslagt van Godsvriend Abram sneven.
 O Hemel! Zie op onz! in onz en is geen kragt
 Om wederstand te bién dien vrezelyken magt.
 O Debora! gy fart de woede van die Leeuwen,
 Wier Moordluft niet begeert dan 't leven der Hebreewen:
 Uw stoute daad zal onz op harder Wedom staan,
 Als ze onz de wrede klaauw in 't harte zullen slaan.
 Geen Sifera laat zig door Vrouwen dreiging tarten,
 Uwe onderneming zal verdubb'len onze smarten.
 Zyn trotsche ziel zal zig van uw grootmoedigheid
 Ontzagg'lyk wreken. . . . dan, waar toe hier meer gebeid?
 Ons Opzet staat nu vast. Wy gaan onz fluks verfteken
 In rotzen, diep gehoord, in ontoegangb're krekén,
 Komt Afer door gebrek van nutb're Leevtogt om:
 Wy zullen, met het Oog gekeerd naar 't heiligdom,
 Godvrugtig onzen Geest in 's Heren hand bevelen,
 Geen Heidens Moordgeweer zal onz aan vieren delen;
 Geen Kananyt bespot dan 't omgebragte Lyk,
 't Hangt aan zyn Zegekoetz dan niet bebloed te pryk,
 Nog word niet voortgesleept aan zyn geseizende Assén,
 Langs 't lillend brein en merg, door laauwe purperplaszen
 Van 't broederlyke bloed. Die vreez, die hem vertzaagt,
 Die Afer, vol verdriet naar zyn Spelonken jaagt,
 Bezet ook 't hart van Dan. Dus hoort men hem besluiten:
 Kan ook een zwakke hand de loop der stromen sluiten?

Zo

Zo min keert Debora des heidens fellen loop.
 Wel aan! wie 't leven mint, ga met onz. Er is hoop,
 Dat wy het Landgeweld, zo vrezelyk te dugten,
 Op de altyd vrye Zee met onze Have ontvlugten.
 Met vliedt die gantsche Stam (en neemt veel aanhang meê
 Uit deez' en genen Stam) ter veiligheid naar Zee,
 En golvt wanhopig heen op 't rollen van de Baren,
 Onzeker waar ze op 't eind hun Schepen zullen maren.

De Landstreek, die zig stoot aan het vermaarde dal
 Waar straks myn Debora Gods volk verlossen zal.
 Die welige Landou toen Meroz land geheten,
 Daar was brooddronkenheid in 't hoogst bewind gezeten.
 Held Sifera had hier een heerlyk Hov gebouwd,
 Waar in de Dertelheid aan Wellust wierd getrouwd.
 Dit trotz Gevaarte was beroemd by Nageburen:
 Het gladde Sittimhout bedekte zyne muren;
 Of anders 't eêl tapyt, waar op der Vrouwen naald
 De wond'ren der natuur bevallig had gemaald.
 Het hoog gewelfzel ruste op koperen Kolommen,
 Geregeld naar den Bou van Peörs Heiligdommen,
 Terwyl in nis by nis de Goden van het land,
 Gebeiteld uit Yvoir staan in een juist verband.
 De Stamvaër van den Vorst was met zyn Krooft en neven
 In ene Galery geschilderd naar het leven,
 En 't Huiz van Sifera, dat met zo menig Held
 Zyn Glorietitelen, zyne Oorlogsdaden telt,
 Was in de voorste Zaal in Looowwerk opgehangen,
 Zo kunstig, dat elks ziel door de ogen wierd gevangen.

Men zag Behangzelen met Ophirs Goud beftikt,
 Met Hemelblauw gezoomd, met Purper opgeftrikt,
 Met 'sKonings Beeltenis en Wapenen beftoken
 Om elken Ledikant, dat lievelyke roken,
 Waar meê het zagte donz, de Dekens van Zatyn,
 En 't fyn Egiptis doek vol kunst doortrokken zyn,
 Door Zaal en Zaal verfpreadt. Men ftrooide ftraag de Bloemen,
 Waar Sarons malfche ftreek pleeg moedig op te roemen,
 De Lelie en de Rooz, nu raar en ongemeen,
 Ter kitt'ling van de Reuk langs Marm'ren Vloeren heên.
 Daar 't Vorftlyk Tafelbed, omzet met Diamanten
 In Pragt tè boven ging de Praal der Ledikanten.
 Kortom de Majesteit deed, waar men 't oog mogt flaan
 Elk met verwondering en diepen eerbied aan.
 Er was een fchöne Tuin, waar langs het levend water
 Al morm'lend nederfchoot; terwyl op dit geklater
 En 't aangenaam geruifch van dien kristallen ftroom,
 't Gevogelte in Granaat-Olyv-en-Vygenboom,
 Door zoete Melody des Wandlaars ziel kon binden.

Hier liet zig Jezabel des Veldheers Moeder vinden.
 Hier wagt zy met het Krooft des Konings naar den dag,
 Dat hy met bloed bevlekt komt Juichend uit den flag.
 Om haar is 't Huiz gepropt van gryze ftaat Mevrouwen,
 Die haar al vleyende gedurig onderhouën;
 Terwyl een Maagdenfchaar, die door het Jonkerdom,
 Dat op haar gunfte hoopt met rinkeltuig en bom,
 En Citer word geftreeld, op 'sKonings Dogter paffen,
 En haar met nieu vermaak elk ogenblik verrafzen.

Zy was het enig Krooft van Koning Jabin, vroeg
 Aan Sifera verloofd midt hy Gods Volk versloeg.
 Het bloed van Abrams Huiz zou 't Pand der Minne wezen,
 Selaphia in wie de wulpschheid was te lezen,
 Brooddronken opgevoed aan Vaders dartzel Hov,
 Voelt kittelend vermaak in 't horen van den Lov
 Van Hem, wien ze om zyn Haat op Jakob wilde minnen.
 Het Beeld des Veldheers zweeft gedurig voor haar zinnen,
 Wyl ongezouten boert en laffe vleiery
 Haar hart verdartelen. De Minnekozery
 Doet haar elk ogenblik met pynelyk verlangen,
 Vast wenschen: Sifera in haren arm te ontvangen.
 Elk wenscht de Ryksprinfes al juichende geluk
 Met zulk een wederhelvt, die niet alleen het Juk
 Der flavernye kon om Isrels schouders dwingen:
 Maar die dat magtig Volk, dat Kanan dorst bespringen,
 Als 's Konings Vyanden voor eeuwig zal verdoen.

Men gast, en braft, en slempt, daar zy niets kwaads vermoên.
 Dan eindelyk ziet men de hoofsche spelen staken:
 Men klimt verwoeft van zin, nu naar de platte daken,
 Van waar Selaphia met hare Juff'ren rei,
 Op 't Klinken der Bazuin, en 't nare Veldgeschrei,
 Den aanval zoude zien. Men dient terwyl, uit Schalen
 Van Goud, het Zuikerwerk, de beste Wynen stralen
 In 't fynste Bergkristal; men drinkt vast, bly te moê,
 Elkaër by 's Vorsten heil de volle zege toe.
 Men had, de Bruid ter eer, met handgeklap besloten,
 Dat Sifera met al zyn Edelen en groten,

Aan 't oog der Jufferschap, dat reit in 's Veldheers Zaal,
Den luister tonen zou van al de Zegepraal.

Een valsche hoop, dat hier geen onheil was te vrezen:
Maar dat men by het Hov, gewis zal veilig wezen,
Had Isrels grootste deel naar dit gewest gevoerd.
De valsche Sifera, die op die Volken loert
Gelyk een loze Vos op Eenden in de Stromen,
Of als een grynigæ Uil op Muschkens in de Bomen,
Beval zyn Moeder, hem gelyk in Aart en Zeên,
Om door verscheiden zoort van valsche vriendlykheên,
Gespielen van het Hov, die Volken te bedriegen;
Hen, door een looz gevlei, zo vast in slaap te wiegen,
Dat zy gantsch zorgeloos, niet vrezen voor den slag,
Waar mee men 't Gods volk dreigt met de aankomst van den dag.
Zyn boze list gelukt met hulp van Satans kragten.
Het Isrel meent hier is voor hun geen kwaad te wagten;
Want Veldheers loze Moêr de snode Jefabel,
Een afgeregte Feeks, een werktuig van de Hel,
Speelt hare rol zo juist (daar 't niemand kan bemerken.)
Dat Isrel door haar List geen Isrel wil versterken.
Nu myne Godsheldin het aanmaant tot den stryd;
Op dat het zig met moed van zyn verpligting kwyt,
Heerscht een onwilligheid in 't hart der Meroziten,
Zy spotten met de vreez der bange Israëlitén.
Geen Held, wiens Moeder hun zo veel genaê bewyzt,
Zal hen ooit schade doen. 't Verleid geslagte pryzt
Het helsche giv, dat hen, ten koste van het leven,
Gezuikerd en verguld zeer mild word ingegeven.

Zy

Zy wyzen Debora met fchamp're reden af,
En tronen op zig neêr des Hemels ftronge ftraf.

Ga voort Apollion uw werking te betonen
In de afgepynde Ziel van Vader Abrams Zonen:
God krygt te meerder Eer, ten fpyt uw lift en kragt,
Als Jakob triumfeert met zulk een klene magt.

En Meroz! God zal U door myn Heldin vervloeken,
En Haar met zege op zege, al ftryd gy niet, bezoeken.

Tien Stammen trok de Hel van myne dapp're Vrou.
Nogtans blyvt Zebulon ten einde toe getrou,
En kloeke Naphtalie, blyvt, hoe de kanz mag keren,
Met d'Edelen des volks haar eeuwig hulde zweren.

Maar ondertuffchen klint de fchone Dageraat,
Op 't ftatigfte gekleed in 't purperen gewaad,
Waar aan de drupp'len dauws als koftb're ftenen glimmen,
Met Rozen om het hoofd uit 's Hemels morgenkimmen.

Myn dapp're Debora voelt haren moed gewekt,
By 't ryzen van het licht. O Isrel! wat vertrekt:
Dus roept zy: wat vertrekt gy uwen optogt langer!

Daar Barak, mynen Vriend als ik alrede zwanger
Van Oorlogs aandrift is. Nu ziet zy: hoe haar volk
Zig rondom haar vergaêrt gelyk een dikke Wolk.
Zy telt het Heir, dat haar manmoedig aan blyvt kleven.

Tien duizend hebben zig vrywillig aangegeven
Tot d'Orelogen Gods. Tien duizend monftert zy,
En ftelt hen in 't gelid te Kedes Naphtaly.

Voort trekt zy daar meê heen, verzekerd van het winnen
Des ongelyken krygs, naar Thabors hoge tinnen,

Van waar men Jabins Heir geheel konde overzien,
 En in zyn Legering, en Magt en Pragt beſpiên.
 Dan naulyks is zy nog den Thabor opgeſtegen,
 Of 't ſnaterend gerugt verſpreidt fluks allerwegen:
 Hoe Isrels Richteres, niet ver van Baraks Stad,
 Met vyvpaar duizend Man zig neergeſlagen had,
 Gereed om Siſera in zyne ſterke Wallen,
 Daar Wanhoop heur geleid vermetel aan te vallen.

Geen dolle Stier met ſcherp geſchoten door de huid
 Is woedender, dan tans de Veldheer op 't geluid
 Van deze Maar. Hoe! zal, nu Siſera gedogen,
 Dus ſchreeuwt hy, daar zig 't Vuur der gramſchap in zyne ogen
 Vol ſtralen bloeds vertoont, dat een verwaten Wyv,
 Hem als een laffen bloed ontzind valle op het lyv'
 Te Wapen! moedig volk! te Wapen! Jabins Knegten!
 De Woede en Wanhoop wil voor Isrels Vryheid vegten.
 Verbreekt dien dart'len trotz. Verleert dat volk dien waan,
 Waar door zy, woest van aart myn Hoogheid wederſtaan;
 Verdelgt! verdelgt dat Rot, gewoon om zaam te Scholen
 Tot Jabins ondergang. Die rede in Rotz en Holen
 Wegkropen, gaven zig ten prooi der hongersnood:
 Maar de overige ſla men alle als Schapen dood.
 Tza! vaardig tot den ſlag! ſtraks verwen wy de fromen
 Van Kiſon met hun bloed. Niet een zal onz ontkomen.
 Zo worde dit geweft voor eeuwig eens bevryd
 Van 't godlooz Slangenzaad, dat Baäl tegenwryt,
 Zo ras zyn Prieſterdom, die 't blinde Volk beleden
 Van wond'ren droomt, hen eer door enen God bewezen,

Die op een Kifte zit, en hun beval den Ban
 Uir te oefenen op 't Volk van 't oude Kanaän.
 O aarde en hemelgoôn! laat onz die Beë verwerven,
 Dat wy uw Weerparty door 't moordend staal verderven!
 Waar na uw trouwe Knegt by 't bly Triumfgefchal
 Zyn beste Beesten op uwe Outers off'ren zal.
 Op dat ontzagg'lyk woord staan al de Legerfcharen,
 Die een ontemb're drift tot Moorden door al de aëren
 Gevoelen, in 't gelid. 't Verdelgend Enakszaad,
 Dat Asdod, Gaze, en Gath, als eigen grond beslaat,
 't Schrikwekkend Reuzenrot zyn de eerste in de Oorlogsorden.
 Elks glinf'rend Zwaard, dat zy aan d' yz'ren heupen gorden,
 Is zwaar, gelyk de Spiez waar Snorker Goliath
 Den Zoon van Izaï, verwaand meë tegentradt.
 Zy gespen om de borst gemalyde Pantfieren,
 Haast tagtig ponden zwaar; de kop'ren Schilden zwieren
 Hen aan den stalen arm; een Helm bedekt den kop;
 De witte Vederbos hangt van den gladden top.
 Zy dond'ren met de stem. De grond dreunt waar zy treden.
 Zy blikz'men met den wenk der dreigende ogenleden.
 Zy schynen Duivels eer, in menschelyken schyn
 Ten afgronde uitgedoemd, dan Adams Zaad te zyn.
 Al 't ov'rig volk verschynt als dwergen by die Reuzen.
 Dit Rot alleen zou wis de magt van Isrel kneuzen,
 Gelyk een Olifant de klene Mier vertreedt,
 Zo Jakobs trouwe God niet voor zyn kind'ren freedt.
 Naast dezen voegen zig de drommen Filistynen,
 Gewend gelyk een Leeuw op 't Slagveld te verschynen.

De rode Bloedvlag waait van hunne Veldftandaar.
 De Moord met haar gevolg staat in den Beukelaar
 Naar 't leven uitgeeft. Zy voeren Legerbylen,
 Die dolle wreedheid moest gelyk een Scheermes vülen,
 In hun vercelte vuift. Nu volgt een Kemelhoop,
 In snellen gang gelyk den Cinaerethfchen loop,
 Waar op het woest gefpuiz van plonderende Arabieren
 Godlasterende zit. Hoc hygen deze dieren,
 Vermast van al den buit, door 't Land reeds opgejaagd.
 Dat volk, dat naar geen bede, of jammerkreten vraagd,
 Met een gemoed zo hart als diamant geboren,
 Dat lacht, daar Lyderen in 't drabbig bloed verfmoren,
 En spot wanneer een menfeh hen aansmeekt om behoud:
 Woedt als een Tigerin in 't Libiaanfche woud;
 Wanneer een Jagtgespan haar eerst geworpen jongen,
 Daar zy hun voedzel zagt arglistig heeft besprongen.
 Bezolding heeft het niet, het trekt op Kryggeluid
 Te Viervoet naar den slag om 't voordeel van den buit.
 Daar zy 't verwonde Lyk, op 't Slagveld neêrgeleden,
 Door hunner Keem'len voet vermorz'len en vertreden.

Nu schikt zig Zidons volk op zyn bepaalden stand.
 Elk heeft het Slingertuig in zyne regtehand.
 De stenen, seherp gekant, in zyne leed'ren taffen.
 De Pylen wel gestaalt, die op de Bogen passen,
 In dodend giv gedoopt, zo eerst gefmeerd, om vlug
 Te treffen, slingeren in Kokers op de rug.

Maar 't Volk van Libanon, zo ftug als Horebs rotzen
 Maakt de Agterhoede, en komt met yzelyke knotzen.

In zyn gevreezde vuist, daar Leeuw-en-Panthervel
 Om zyne Schouders hangt voor 't oog van Israël.
 Dit yz'lyk heir, berugt by vreemden en geburen,
 Waar by Vorst Jabin volk en Wapens wilde huren,
 Dit Heir, dat yders ziel tot tatteringe dwingt,
 Word door een magtig tal van Wagenen omringd,
 Van Wagenen voorzien met Seiszen aan de wielen,
 Die in den Ommezwaay by honderden vernielen,
 Waar op een Troep, geleerd op 't rollend Krygsgerid,
 Die elk met heefsch geschreeu ten Oorlog aanhitst, zit.

Des Konings Legervoogd zet onder dit gewemel,
 Geharnast als een Vorst zig op een witten Kemel,
 Wiens hals met louter goud, in Maankens afgedeeld,
 Waar op de Nagtvorstin Aftarte staat verbeeld,
 Op 't Pragtigste is versierd; wiens Pluim met ed'le stenen
 Vol zwier beregen is. Hy rydt om 't Leger henen;
 Bezieet of yder een in Oorlogsorte staat,
 En geeft het laatst bevel aan Hopliën en Soldaat.

Miffchien zal Debora op dit gezigt bezwyken.
 Neen! haar gelove weet van wankelen nog wyken.
 Zy werpt zig aan het hoofd van hare benden neer,
 En sineekt vol Heldenmoed: dat Isrels God, haar Heer,
 Zyn hooggedugte magt den Heiden kenbaar make,
 En 't Volk, ter dood gedoemd, uit zyn benaudheid slake.
 Zy Zweert, daar al het volk zyn hart den Here gav,
 Den zondendienst van Baal voor Isrel plegtig af.
 Al de Eng'len kyken neer, begerig om te aanschouwen
 Den wond'ren Mannenmoed der dapperste aller Vrouwen.

Zy gaat door God gesterkt, in ziel en zin verblyd,
Met haar bekeerd gevolg al juichend naar den ftryd.

D E B O R A.

INHOUD VAN DEN DERDEN ZANG.

*Een vreezlyk Onweer barst ten donk'ren Hemel uit.
Dat Jabins Heir verschrikt, en angstig om doet dwalen:
Maar dapp're Debora der Godbeids hulp beduidt;
En haar verzeek'ring geevt van 't heerlyk Zegepralen.
Zy grypt de Wapens aan, die 't Heidens Heir versmeet,
En deelt ze juichend uit aan hare trouwe Helden.
Haar aanval wekt eensklaps een' naren jammerkreet
In 't Leger Siferaas, dat valt op Thabors Velden.
Zy spaart nog Wapenbuiz, nog Heiligdom, nog Hov:
Maar legt het, God ter Eer, in 's Vyands bloed en stov.*

Dat nu een vlugge Geest, een uit de zaal'ge Reiën,
Die hun volmaakte stem, aan Citers en Schalmeiën
Verenigen ter Eer van 't onbevlekte Lam,
Op witte vleugelen onzichtbaar nederkwam;
En leerde my hoe best 't verderv van Jabins Scharen,
Voor hun gezigt geschied te spelen op myn Snaren.

O Engel des Verbonds! die uit het eeuwig ligt
De Wereld overziet, terwyl voor uw gezigt
De Seraphs zonder tal met neêrgeflagene ogen,
Steeds brandende in Gods min, uw heil'gen naam verhogen:
Leer gy my zelv de wyz waar op gy Abrams Zaad
Zo wonderlyk verlosste uit zyn benauden staat.
Hoe gy het Vuur, den Wind, den Hagel uit de Wolken,
Den Donder neder schoot tot schrik der boze volken.

Hoe

Hoe 't Cherubynendom den wapenkreet verwekt,
 Als gy tot Jakobs heil den heiden tegentrekt.
 Is 't waar, voel ik myn ziel door Goddelyke glanszen
 Gekoesterd en verlicht? of daalt van 's Hemels Transzen,
 Een snelle troongezant op witte wicken neêr?
 Bestierd hy door zyn kragt myne anders zwakke veêr?
 Hoe 't nu ook wezen mag ik voel myn boezem dwingen,
 Om tans de Zegepraal van myn Heldin te zingen.

Toen Barak aan de zy van myne Godsheldin
 Met vyvpaar duizend Man van Thabors steile tin
 Gemoe digd nederkwam om wederstand te bieden,
 Toen wierd op 't onverwagtt het hart dier boze lieden,
 Wier godlooz Legerhoofd vast riep tot Debora:
 Koom af, vermeer'le! er is nu langer geen genaê
 Voor u, nog voor uw volk! koom af! nu zult gy boeten
 Uw Trotzheid, waar door gy het waagde onz dus te ontmoeten:
 Ontzaggelyk verschrikt door wond'ren van Gods hand.
 Zyn Wyzheid, groot van Raad, en magtig van verstand,
 Maakt zig nu openbaar ten ondergang dier volken,
 Aan Satans wil geboeid. Men ziet nu in de Wolken
 Een wonderlyk gezigt, voor dezen nooit gezien.
 Het wekt voort de aandacht op van alle de Oorlogslieën.
 De gantsche lugt, nog straks verlicht door 't Zongeslonker,
 Word hier gantsch helder rood en ginder ak'lig donker,
 Waar uit de starren, elk in enen kring van bloed,
 (Zo 't toefchynt aan het oog) vol flikkerenden gloed,
 Daar elk een Zon gelykt, het aardryk overstralen.
 De Zon, die voor dien glanz haar hoofd scheen in te halen,

Keek

Keek weder uit zyn kreitz, maar rood als inkarnaat.
 De Heiden, die het oog verbaasd ten Hemel slaat,
 Verbyfterd waar hy was, vraagt zyne Wichelaren,
 Die, in 't verftand verward, de vreemde lugt beftaren:
 Wat dit gezigt beduid? geen nood! roept dit gefpuiz,
 Geen nood! begunftigde! wy horen het gedruiz
 Van Peörs donderen, die 't Lugtgewelv doen dreunen;
 Hy noopt natuur om u, o Helden! te onderfteunen.

Er was een Eikenbofch, niet ver van deze ftreek,
 Er murmelde een geruifch van Kizons zilv'ren beek,
 Maar anders kon men hier het minft gerugt niet horen;
 Der werelds gloeiend oog kon door zyn kruin niet boren;
 Geen kwelend Pluimgediert, de vreugd van Veldeling,
 Steeds voor den molyk fchuw, die in zyn toppen hing,
 Verbleev in deze Wyk van mymrende ak'tigheden:
 Hier wierd het beeld van Baal eerbiedig aangebeden,
 Daar ftilte en donkerheid het bygelovig volk
 Tot Aandagt wekt. Hier ftygt de bruine Wierookwolk,
 Dien Dregod aangezwaaid by 't wonderlyk gewemel,
 En miffelyk gebaar der Prief't'ren naar den Hemel.
 Op hoogtens, toegesteld van 't klaverryke groen,
 Wierd heden ftier by ftier geofferd hem ten zoen:
 En om zyn hoge gunft, dien hy zyn volk wil tonen,
 Zo 't bygeloov zig paait al meerder af te tronen.
 Maar 't Papendom, daar 't vafst het lillend groom doorzoekt,
 Terwyl het Hebers God, zyn Volk en Dienft vervloekt,
 Word, tot een blyk dat God dien hoon niet kan verdragen,
 Door 't snelle blikzemvuur van 't Outer afgeflagen:

Terwyl des Hemels wraak, die zulk een Onëer ziet,
 Uit hare Vloek-fool den donder nederfchiet.
 Waar op de hagelfteën, van wonderlyke vormen,
 Neêrftorten in 't geloei der yzelykfte stormen.
 Eerft roept de Heiden uit: O Baal! wat wil dit zyn!
 O Godheid! help onz nu! maar voort noopt hem de pyn
 In menigen kwetzuur, verwekt door vuur en ftenen,
 Naar elke wond te zien. Zy fmyten 't Krygftuig henen
 En lopen om den Artz, daar hunne pyn vaft groeit.
 Maar och! al de Artzen zyn door 't zelve vuur gefchroeid,
 En kruipen door het Heir al kermende in hun fmarten.
 De grond geeft krak op krak. Nu fmelten alle harten
 Der Enaks Kinderen, de voorfte in het gelid,
 Elk knarft, zig zelve moê op 't klappende gebit.
 Den Kedareen, hoe ftout op 't eerfte zien der wond'ren,
 Vergaat de dart'le luft om Jakob naakt te plond'ren.
 De wrede Philiftyn, de ontmenfchte Zidonier,
 Verlaat met Libans Rot de ontrolde bloedbanier,
 En werpt vaft handen bloeds verwilderd naar den Hemel.
 Dog 't Godlooz Legerhoofd fluipt onder dit gewemel
 Met all'zyn Ridderen naar zyne Legertent;
 Nog even trotz van hart in 't midden der ellend.

Ga voort, vermete! voor God nog menfch te vrezē!
 Dit Oordeel zal voor u ook wis rampzalig wezen!
 Verwagt der Drekgoôn hulp, zy horen geen gebeên,
 Straks word uw ftoute kop van zynen romp gefneên,
 Als uw weerbarftig brein zit aan de vloer genageld.

Dan, daar Jehovaas wraak op zyne haat'ren hageld,

Kykt

Kykt al het Eng'lendom, dat Israël omsluit,
 Gelyk een kop'ren muur vol rein verlangen uit:
 Hoe Isrels Oorlogsman hunn' handen zal bestieren;
 Op dat zy vol gejuig op Jabin zegevieren.

Regt boven Thabors Spitz voor 't oog van Debora,
 Vertoonde zig de Boog, een teken van genaë,
 Zo als hy op Gods wenk na 't zinken van de volken,
 Tot Vader Noachs trooft zig voordeed in de wolken.
 Langs deze tradt de Heer, die zyne Voetbank maakt
 Van de onbemeetb're lugt, die met zyne ogen blaakt,
 Als of een blikzemvuur al de aarde in brand zou zetten,
 Om nau op Debora en haar bedryv te letten.
 Zy, door Gods Hemelspraak op 't gunstigste onderrigt,
 En door zyn goeden Geest in hare ziel verligt,
 Voert met haar Medgezel, door haar ten fryd geroepen,
 De brave Barak 't volk te midden in de Troepen
 Van Jabin. Ylings vat zy 't moordende geweer,
 Dat al het Heidensrot angftvallig wierp ter neêr.
 Myn kloeke houdt vol moeds het puik der Beukelaren,
 Zo menigwerv beproevd in Oorlogsgevaren,
 Zo vaak met bloed bevlekt by Chams vervloekt gebroed;
 De dapp're Barak, reeds geverwd met vyands bloed,
 Gehard door het gefchreeu der ftervende Oorlogsbenden,
 Die, door het vuur gebrand, vast sneuv'len vol ellenden,
 Gespt zig een Pantzer aan. Zy deelt nu reeds als buit
 De Helm, Rondas, en Speer aan zyne Mannen uit.
 Daar 't yz'lyk onweêr vast den Donder, Hagelvlagen,
 (Zo vreez'lyk of het waar de jongste dag der dagen.)

En 't vuur ter nederfehokt op Kanaäns geflagt.

Dog zo veel duizenden door 't onweer omgebragt,
 Zyn niet te rekenen, by hen die in het sneven
 Van hunn' spitsbroederen nog levend zyn gebleven.
 't Is nog een vrees'lyk heir, dat zig op 't Oorlogsveld,
 Door Spyt, en Wraak, en Smart vervoerd, te were stelt.
 Zo zal een Lecuw, daar hy zig dood'lyk voelt getroffen,
 Op Libans steilte niet aëmegtig nederploffen,
 Offchoon het gudzend bloed, dat, hoe de pyne prangt,
 Zyn wraak door 't oog verhit, aan zyne Manen hangt,
 Ten zy hy heeft beproevd wat 't uiterft van zyn pogen,
 Het Brullen op het hart zyns Moorders zal vermogen.
 Het Volk, verwoed van Ziel, nog ftrydbaar onder al
 De Ellenden die het hoort en ziet in Thabors dal,
 Grypt weer de Wapens aan, en Zweert by zyne Goden,
 Dat het op Israël zal wreken al die noden,
 En Aarde en Hemelgoôn verzoenen met hunn' moord.
 Hun zeggen is hun doen. Zy rukken werklyk voort.
 Maar 't Stryden is vergeevfch. De Hemel is hun tegen.
 De Vloek van Kanans Zaad verkeerd in enen Zegen
 Voor Isrel, dat zo lang met tranen heeft gezaaid,
 Dog nu door zynen Kling een Oogft van lyken maait.
 Zy dringen in het hart van Koning Jabins benden.
 De bleke Schrik, het Krooſt van Zonden en Ellenden,
 In 't Paradyz gebroeid uit Zaden van de Vrugt
 Des duurverboden Booms, geftoovd in Edens lugt:
 Was in 't verwaten hart van Jabins Wagenaren,
 De Aanhitz'ren tot den Kryg met tattering gevaren.

Er Klinkt geen Wapenkreet uit hunn' gevreezden mond,
 Ter moediging van 't Heir en schrik van Isrel rond.
 Zy wenden, stom van angst, de scherpe seiffenassen
 Van Jakob af, en vliën gelyk de blode dassen:
 Maar sturen 't Wagenrad door eigen Krygers heën.
 Elk schreeut: verraad! verraad! De Kemelen vertreën,
 Daar hunn' beryderen zyn op den Grond geworpen,
 En zy aëmegtig bloed in plaats van Water sloepen,
 't Verlegen Voetvolk, dat nu nergens weet te vliën.
 Hier vlugt een bende weg, die nauwlyks op durvt zien,
 Dan Och! in 't vluchten zien zy zig de Kizons stromen,
 Met Kedumim vermengd al loeiend tegenkomen;
 Zy worden door den Vloed ontzagg'lyk weggevoerd.
 Ginds vliedt een ander Rot, op dit Gezigt beroerd,
 Naar 't allerhoogst gebergt, daar 't in de wyde monden
 Des aardryks, als het Zaad van Korah word verflonden.
 En andre zetten zig, nog van 't pantzier bezwaard,
 By zessen te gelyk op menig Oorlogspaard.
 Dat Isrels zwaard, het zwaard des Heren kervt zyn voeten,
 Waar door zy met dien Last ter aarde sneu'len moeten.

De Trottsche Legervlag, die van het Paviljoen,
 Waar onder Sifera, als een verdreven hoen,
 Met al zyn grootfch gevolg verbaaft was heen gevlogen,
 Ontdekt zyn schuilplaats tans aan myn Heldin hare ogen.
 Zy voert een bende (daar zy Barak laat begaan
 Met al het ov'rig Volk.) op deze Veldtent aan.
 Zy grypt in heiligen drift een slagzwaard van de Velden,
 En treedt vol vuur er in, en roept: waar zyn de Helden?

De dapp're Mannen, die nog straks, zo wreed als stout
 't Onnozel Volksken, dat op Abrams God vertrouwt,
 Bedreigden, door hun kling tot èen toe te verderven!
 Tza Braven! nu is 't tyd te winnen of te sterven!
 Stelt u te weer! Zo niet gy valt met enen hou.
 Wat schande voor een Held te sterven door een Vrouw!
 Een Vrouw, wie ge onlangs zwoer, ter eer van uwe Goden,
 In 't aanzien van haar Volk al juichende te doden!
 Treedt toe! wat zammelt Gy! dit zegt ze, en zwenkt het zwaard,
 De Vorst der Enakim ploft brullend nederwaard
 Op 't voelen van de sneê door zyne levensaêren,
 Gelyk een stevige Eik, die, daar hy honderd Jaren
 Zyn Kruin ten Hemel stak, en zyne wort'len schoot
 In 's aardryks ingewand, door enen donderkloot
 Uit 's Hemels Wapenhuiz, op 't onverwagtt getroffen,
 Tot schrik der Vogelen ontzagg'lyk neêr moet ploffen.
 De trotfche Zalmona, die wrede Philistyn,
 Die van zyn daên, als hy in Voorspoed pleeg te zyn
 Heldhaftig snorkte, voelt, naar 's poggers aard, op 't blinken
 Des zwaards van Debora, zig al den moed ontzinken.
 Hy zit gansch werkelooz op zyne Veldmatras.
 Zy houwt Hem in den Halz. Met blaazt hy in den plas
 Van 't reut'lend hartenbloed van zyn getrouwe Knegten,
 Die voor de Veiligheid van Hem nog wilden vegten,
 En vegtend sneuvelden, zyn laatste Adem uit.
 Maar Zeba de Arabier, die door den groten buit,
 In Kryg op Kryg met moord en plonderen gekregen,
 Een koninglyke Schat bezit, biedt, gansch verlegen,

En zonder dat hy wikt wat hy myn Brave biedt,
 Al zynen Schat; ten eind hy 't leven tog geniet.
 Ja, zegt hy, dapp're Vrou! ik zweer u by de Goden,
 Indien genaë uw hand verhindert my te doden,
 Zo gy my 't leven schenkt, zal ik u door den Trou,
 Ik ben nog ongehuwd, verheffen tot myn Vrou.
 Gy zult als een Vorstin een magtig volk beheren.
 Met een begint hy by Astarte en Baal te zweren,
 En knarzetand en stampt verwilderd en verwoed.
 Zy steekt hem in de borst. Hy wentelt in het bloed,
 En 't duurt nog langen tyd, eer 't worstelende leven,
 Hoe zeer hy het vervloekt, dien booswigt wil begeven.
 Een woefte Zidonier, zyn trouste Lotgenoot,
 Schreut by het Lyk zyns Vriends: verlaat gy in den nood
 Uw Dienaars nu, O Baal! 'k vervloek het u meer te eren,
 Zie 'k door geen Hemelsvuur dit boze Wyv verteren!
 Met schiet hy toe gelyk een dolle Tigerin
 Den Jager tegenstreeft, en dreigt myn Godsheldin,
 En grypt haar by de keel, en ziet met blikz'mende ogen
 Haar aan, en roept: 't gaat wel! gy zyt in myn vermogen,
 Ik heb zo menig Held den dart'len trotz verleerd,
 'k Heb Vorsten, groot van naam, door mynen vuist verneêrd;
 'k Zal u! . . . Dog daar hy poogt haar 't Oorlogsstaal te ontwingen;
 Om dat, met hete woede in hare borst te dringen,
 Schiet hare bende toe, en maakt dien snorker af.
 Nu vindt een gantsche drom van ed'len hier zyn grav,
 De prille Jeugd, de Roem van Libans Edelknaben,
 De Blom van Zidons volk, vrywillig in de Wapen

Gegord tot dezen kryg, de bevende Ouderdom,
 Om de Oorlogskundigheid, en agtbaarheid alom
 Vermaard: 't moet alles hier door 't Zwaard van Isrel vallen.

Maar Sifera, alleen meer waardig dan die allen,
 Was op het naderen van Debora, bedugt
 Dat zy hem vellen mogt, arglistig weggevlugt.
 Hy sprong op ene Koetz, die hem in 't zegepralen,
 Als Hazor vol gejuich zyn Veldheer in zou halen,
 Als Meroz hem met spel en zangen had ontmoet,
 Ter Staatzy dienen zou. Dog zyners knegten bloed
 Vervuld den Wagenbak, des vliedt hy op zyn benen,
 Vast wadende door bloed, onzinnig elders henen.

Dan, daar de magt des Heirs voor myn Heldinne zwigt,
 En zy met 's Hemels hulp veel wonderen verrigt:
 Ten blyke, dat de Heer, Grootmogend in zyn werken,
 Wanneer 't zyn Almagt wil het zwakke kan versterken:
 Daar zy vast bezig was de Tent van 't Legerhoofd
 Te plond'ren van het goed aan Isrel eer ontroovd:
 Rigt Barak, daar 't gerugt, luidschreeuwend van vermogen,
 Reeds met een droeve maar hem was voor uitgevlogen,
 In 't magtig Harozeth een yz'lyk bloedbad aan.
 Niet een had daar het hart om hem te keer te gaan.
 Het gruwzaam Wapenhuiz, gepropt met gladde speren,
 Met Schilden, die verhard, vergivte Pylen weren,
 Met Helm, en Slingertuig, met Bylen, Boog en Zwaard,
 En menig Wapenrok, naukeurig daar bewaard -
 Voor 't staal invretend roest, stondt leeg, nu Jabins Troepen
 Door Veldheer Sifera ten Oorlog zyn geroepen;

Nu

Nu Sifera zyn Heir, op bloedvergieten heet,
 Als eer de Vorst des Nyls in 't Harnas had gekleed.
 Dog nu Held Barak, als een Blikfem opgekomen,
 Dien niemand in zyn Vaart, zyn snellen Vaart kan tomen,
 In Harozeth verfchynt; is nergens tegenweer.
 Men raaft om Wapens, loopt om Wapens op en neêr
 Door die gedugte Stad: dan waar men, onder 't beven
 Van angst, naar Wapens vraagt: geen een kan wapens geven.
 In dezen staat, waar in de Wanhoop, Vreze, en Schrik,
 Dat ongewapend Volk vast elken ogenblik
 Al meerder weerlooz maakt: houwt Barak met zyn benden,
 Hen met hun eigen staal ter doding in de lenden.
 Nu smelt een naar Gekerm, een jamm'rend Och! en Wee!
 Een hopeloos Gefchreeu in ene tranenzee

In 't midden van de Stad had Baal, het Hoofd der Goden,
 Een Tempel. Derwaarts was 't ontkomen Volk gevloeden;
 Daar wriem'len ze onder een, gelyk de Mieren doen
 In 't gaëren van den Kost voor 't fchrale jaarfaizoen.
 Daar vlugt de kranke Vrou, een Voorwerp van ontfarmen,
 Daar vliedt de Moeder heen en houdt het Wigt in d'armen;
 Daar bergen Kind'ren zig, om dat de Vader daar
 Verberging zoekt; daar fchuilt de gryze Wigchelaar,
 Gevolgd door enen Drom droomfpellende Profeten,
 Die, hoe verwaand voorheen, nu nergens uitkomt weten,
 Daar bergt de kloeke Zoon zyn' kreup'len Vader, als
 Zyn allerdierbaarft Pand; daar hangen aan den Hals
 Der Mannen Vrouwen, flus in 't Kraambed nog gelegen,
 Wier teder zuigend Krooft wierd aan een Spiez geregen;

G

Daar

Daar torffen Vrouwen, trou en lievderyk van Aart,
 De Leiders harer Jeugd, gewond door Baraks zwaard;
 Daar slepen Zy, die van hunn' Goed'ren, Have en Schatten
 Niet scheiden konden 't geen hunn' Hand en Schoot kon vatten
 Van hunn' Kleinodien. Een ander, meer bedagt
 Voor 't Levensonderhoud, heeft Kemelen bevragt
 Met zo veel nutb're Spyz als men ter vlugt kon gaëren.
 Die ruime Tempel, tans een Kuil der Moordenaren,
 Steeds loerende op het Bloed van Therahs edel Zaad,
 Is voor dien woesten Hoop een t'yd'len toeverlaat.
 Zyn hoog gewelvzel geeft vast weerklink op het huilen
 Des bangen Vlugtelings, die daar zig wil verschuilen,
 Daar deze zieltoogt, die verminkt is, die van Dorst
 Met nare Stuyppen sterft aan de uitgedroogde Borst.
 Een ander zit en weent; om dat zy Vriend en Magen,
 De Inbeelding grievt de Ziel, in 't Vlugten sneuv'len zagen;
 En ginder valt een Deel met een demoedig Hart
 Voor Peör dien het sneekt om ligting in de finart.
 En dat het Hem behage om Isrel te verdelgen:
 Men zou voor deze Gunst het eëlft der huwlyks Telgen,
 Der Moed'ren lievste Krooft verteren in de Vlam.
 Maar toen Jehovaas Knegt door ene Boô vernam:
 Dat duizend duizenden zig onder Peörs daken,
 Door Wanhoop, Bygeloov, en Vreez vervoerd, verftaken:
 Toen, toen gav Baraks mond 't zeeghaftig Israël,
 Dat yvert voor Gods Eer, tot 's Heidens Schrik, bevel
 Om dit Gestigt, waar men de Godheid bleev onteren,
 Met Al wat daar in schuilt door 't Krygsvuur te verteren.

Het duurt maar luttel tyds, of 't staat aan allen kant,
 Eer iemand zulks belet in ligten laien brand.
 Wie kan! Helaas! het Wee! dat Mannen, Krooft en Vrouwen,
 Regtveerdig overkomt door tong of penne ontvouwen.
 Des Hemel Wraakfiool ontlafst zig op hun kop,
 Als op den Sodomyt. Dan, daar de Geveltop
 En 't marmeren Gewelv van Pcörs huiz veel Zielen
 In 't nederförtten gantsch verpletten en Vernielen;
 Daar elk, die vlugten wil, gekwetst, gefchroeid, bebloed,
 Door stank en dikken rook den Vlam loopt in 't gemoed,
 Trekt Barak uit de Stad, die nu aan alle hoeken
 Een deerlyk Schoufpiel toont om myn Heldin te zoeken.
 Zy komt Hem onder 't oog by 't trommelend Geluid
 Der reiende Oorlogfliên, en zegt Hem haar besluit:
 Om zonder dralen zig naar Hazor te begeven,
 Waar Jabin met zyn floet en staatzy was gebleven,
 En vol verlangen zyn aanftaanden Zoon verwacht,
 Na Hy Gods Eigendom gantsch te onder had gebragt.
 Nu myne Debora, en 't Volk, dat door zyn adren
 En wondre Vreugd gevoeld, die Stad al fpelend nadren,
 Meent Jabin: 't is het Heir, dat onder Sifera
 Het Isrel heeft Verdelgd. De Wagt, die vroeg en spaè
 Van zyne Torenspitz naar 's Veldheers aankomft ftaande,
 Riep: 'k zie des Konings Heir met blikkerende zwaarde!
 En eindlyk schreeut hy uit: ik hoor Triumf gefchal!
 Het dreunend Zegelied klinkt over Berg en Dal.
 De Koning stygt te Paard. Zyn Vorften en Vorftinnen,
 Al de edlen zetten zig op sneeuw Witte Ezellinnen,

Door Jonkers, uitgedoft vol zwier en maieftier,
 Door Staatjongvrouwen, fchoon en weeldrig begeleid.
 Ja al de Stad loopt leeg om op gezwinde Voeten
 Het overwinnend Heir met Handgeklap te ontmoeten.

Maar welk een Ommezwaay voor Jabin, toen de Wolk
 Van 't ftuivend Zand verwekt door Wagens, Vee, en Volk,
 Ligveerdig henen vloog op Vleugelen der Winden.
 Hy meent in Debora zyn Legerhoofd te vinden,
 Zyn Dogters Bruidegom: maar vindt geen Legerhoofd,
 Wien Hy Schenkaadjen by Schenkaadjen, eer ontroovd
 Aan Isrels Sierady, blyhartig dagt te bieden.
 Hy ftaat bedeeft ... en vreezt ... en zet het op een vlieden
 Maar in het henenvliên word hy met al zyn floet,
 Door 't heilig Staal ontzield. Er vloeit een Zee van bloed
 Langs Hazors buitenweg, als eer in Memphis ftreken,
 Toen 's Heren Engel zig wilde aan d' Egipter wreken
 Van 't kwaad, zyn Kinderen hardnekkig aangedaan:
 Toen Hy alf' d' Oudften moest van Vee en Menfchen slaan,
 Des Konings liefde denkt nog in 't rampzalig fterven
 Aan 't enigft Kind, het Krooft, dat Zynen Troon moefte erven,
 Zy ligt hem aan de ziel hy giert met heefch geluid
 Wel driererv Dogter! Och! myn Dogter! Dogter uit.

Het Godsheir naakt de Stad, den Zetel van Godloozheid,
 De School der Dertelheid, de Moeder van de Boozheid.
 Zy trekken in de Veff. Daar drinkt het dodend Zwaard,
 Zig zad aan Bloed. Daar word nog Menfch nog Beeft gefpaard.
 Daar komt al wat er leeft in 't plegen van de Zonden
 Ellendig om; daar ziet men 't Jufferschap als Honden

Geworpen op het Veld ter prooi van Kraai en Raav.
 Daar ademt d'Edelman naast zyn geringften Slaav
 Zyn ziel ter hartwonde uit. Hier sneuvelen Boelcerders
 Met hun Egtfchendig krooft, daar snede Molochëerders;
 Terwyl zy met het Wigt, dat knarzetand van Pyn,
 En gilt van Wedom, Hem op te off'ren bezig zyn.
 En ginder word een Drom vervloekte Wichelaren,
 Daar zy der voog'len Vlucht vol bygeloov bestaren,
 Ten dienst van 't arme Volk, beneveld in 't Verftand,
 Van Gods genade ontbloot gepletterd in het Zand:
 Daar menig Drek-gods beeld op deze Helprofenen,
 En groomontlederen verwoed word neêrgesmeten.
 En eind'lyk word de Stad met al zyn overfchot,
 Ten enemaal verbrand op Deboraas gebod.
 Die, met haar kloeken hoop, den Roem van Isrels Stammen,
 Handhavers van Gods Eer, die rokerige vlammen
 Ontwykt, en in der yl, naar 't dart'le Meroz ftreevt,
 Waar laffe vrolykheid 't bewind in handen heeft.
 Daar houdt de Jufferfchap door dart'le minnezangen,
 Der Heren laffe ziel als door het oor gevangen.
 Daar pronkt, daar lonkt, daar woelt, daar boelt men onder een.
 Daar word Selaphia, zo grootfch als ongemeen,
 Gevleid, gevierd, gediend. Maar onder al de fpelen,
 Die haar en haar gezin steeds de yd'le zinnen ftrelen,
 Kykt Moeder Jezabel vast naar het Slagveld uit.
 Zy hoort, verbeeldt zy' zig, alrede 't bly geluid
 Der fchelle Veldfchalmey, der Harpen en Cymbalen.
 Zy roept: daar komt myn Zoon, de Bruigom Zegepralen!

De mist verhinderde onz den aanval hier te zien.

Dog zy bedriegt zig: 't zyn geen nad'rende Oorlogslîen,
 Waar meê haar wrede Zoon in onderscheiden togten
 Op der Hebreuwen Heir Triumfen had bevogten:
 't Is Isrels Zegelied, dat met gewyden val,
 Tot roem van zynen God rolt over berg en dal.
 Daar Debora, om niet te ontydig zig te ontdekken
 Langs holle wegen 't heir naar Meroz heên doet trekken.

Alrede spoeide zig der Werelds vlammen oog
 Naar de Avondkim; men zag aan 's Hemels blaauwen boog
 De vale schaduw zig in 't slaap'rig Ooft verspreiden;
 De donk're nagt zou straks de Maan ten tone leiden,
 Nog had men Sifera, wiens Heldendeugd, wiens Lov,
 By elken Wedergalm gehoord wierd door al 't Hov,
 Nog had Selaphia, haar Bruigom niet vernomen.
 Zy hoopt. . . . zy wenscht. . . . de min doet haar het ergste schromen.
 Dog toen de Dagtoortz zig uitdoovde in den Jordaen,
 En men de Nagtvorstin zag in de wolken staan,
 Toen liet de Bruid niet meer in 't kwellende verlangen
 Zig strelen door het oor met spel en dart'le Zangen.
 'T Is Sifera alleen waar op ze angstvallig denkt,
 Vergeevsch is 't, of men haar de fynste wynen schenkt,
 Of men de spyz, gekneed voor Koninglyke Feeften
 Haar lagchend biedt: zy spilt door 't oog haar fynste geeften,
 En nut nog spyz nóg drank. Nog komt haar Bruigom niet.
 Haar minziek hart bezwykt van zulk een zielsverdriet.
 Al 't Hovgezin met haar in zyn gemoed bewogen
 Vertoont zyn treurigheid in roodgekreten ogen.

Weg is al de ydelheid, weg Zang en Snarenspel,
 En al wat vreugde wekt: nu sluipt het naar gekwel
 In yders bange borst. Men zondt in deze noden,
 Naar 't Heir van Sifera tot viermaal snelle boden:
 Maar geen der boden brengt een antwoord wederom.
 Niet een komt weer te rug. Des Veldheers Moeder klom
 Al een en andermaal, verward in haar gedagten
 Naar 't dak, vast vragende aan de daar gestelde wagten:
 Ziet! hoort gy dan nog niet den gang van 't Wagenrad?
 Daar ze om Selaphia haar vreez verborgen had,
 En die vol veinzery staag vleide, en 't best deed hopen,
 Ziet men haar nu, gelyk een razende ommelopen,
 Zy schreeut, als zonder hoop, met Jabins Dogter uit:
 Waar blyvt, waar blyvt de klank van 't bly Triumfgeluid!
 Waar blyvt myn dapp're Zoon! hoe! blyvt zyn Praalkoetz agter!
 Voort vliegtze met de bruid om hoog weer naar den Wagter,
 Terwyl al 't hovgevolg gedurig zyne reën
 Met yd'le waarheids schyn, de vreez ten spyt, bekleën.
 Wat zegt de vleiry, wat mag Mevrouw zig kwellen,
 Wat mag de Ryksprinses zig dus vergeevsich ontstellen:
 Straks komt de Veldheer hier, die nu in 't Krysgewoel
 Elk een der Ruiteren beschenkt met ene boel,
 Of twee naar elk verdient. Zou hy den buit niet vinden?
 Hy vondtze; en deeltze tans met zyne beste vrienden.
 Flus zien wy hem gekleed in een gestikt gewaad
 Zo heerlyk als de glanz der schoonste dageraat.
 Maar nauylks waren nog die honingzoete reden
 Der vleiry door 't oor ten boezem ingegleden

Of Isrels Heilandin houdt stand voor 't trotz gefigt,
 Door 't kunftig vuur der Lamp en Fakkelen verlicht.
 De Bruid Selaphia, in flaute neêrgezegen,
 Nog Jezabel ter dood beangftigd en verlegen,
 Om 't Marren van den Held, de Maagdelyke Rei,
 Aêmegtig door 't geweên; de Jonkers door 't gevlei
 Vermoed; nog geen die zig in 't ruim gebou onthouden,
 En 's Veldheer Jonge Bruid met zugt en klagt beschouden,
 Word hare stille komft, zo wyz beleid, gewaar.
 Zy dringt in 't Voorportaal. De Wagter roept: wie daar!
 Maar eer hy tyding brengt van 't nad'ren der vyanden,
 Word hem het moordend ftaal geboord in de ingewanden.
 Hy ftervt met enen gil, die al de wagt vervaard.
 De flauwe bruid, op wie elk een verlegen ftart,
 Zugt een en andermaal, tot ze eindelyk hare ogen
 Van tranen druipende flaat naar de fteile bogen
 Der grootfeh geboude Zaal op welker vloer zy ligt,
 Eer zy nog fpreken kan, beduidt zy door 't gezigt
 Dat zy beweging hoort. Daar word haar mond ontfloten.
 Help Goôn! dus barft zy uit, hier, hier word bloed vergoten.
 Och vrienden! let er op 't verraad waart in dit Hov,
 't Verraad, ik ftel het vast, dat mynen Bruigom trov.
 Hy sneevde. Zyne ziel aan myne ziel gebonden
 Vloog in een zugt om my uit zyne diepe wonden,
 Op 't ogenblik, dat ik door Lyding van de min
 Die onz verenigde, verward in ziel en zin
 Ter aarde nederzeeg als of ik, nu zyn leven
 Al worf'lend' henen ging ook d' adem moefte geven.

Elk een herftelt zig voort om haar in hare fmart,
 En hare ylhoofdigheid te fpreken naar het hart.
 Men fprengt door al de Zaal hartfterkende Oliedroppen.
 Zy zwymt op nieu, men voelt alreë geen pols meer kloppen.
 Het eertyds fchoon Gezigt draait in de Winkels om.
 De laafte Schrik bevangt het edel Jufferdom,
 Daar men vast ftaat en toeft om naar 't Portaal te kyken.

In die Verwarring komt Gods Heir ter Zaal in ftryken.
 En zonder dralen houdt het dodende Geweer
 Op laft van Debora al deze Staatzy neër.

Nu klinkt er enen Kreet van Heren en Mevrouwen,
 Van Maagden uitgezegt tot fpeelnoods by het trouwen
 Der bruid Selaphia, van de oude Jezabel,
 Daar 't blikkerende Zwaard, gevat op Gods bevel,
 Haar met de ted're Bruid en al de Speelgenoden,
 Wis een treureindend Spel, in enen flag moet doden.
 Het trotsche Meroz raakt door 't jamm'ren op de Been.
 Het Isrel, dat hier woont begeeft naar 't Hof zig heën,
 En vraagd; daar de ene gift, en de andere vol fchromen
 De Waarheid denkt: wat Schreeu zo even wierd vernomen.
 Dog naulyks geeft de Mond van myne Godsheldin
 (Wier tegenwoordigheid dier Mannen Ziel en Zin
 Verbyfterd; twyflende of zy tans wel Oor en Ogen
 In 't geen men hoort en ziet, geruft vertrouwen mogen.)
 't Opregt en breed Verhaal van 's Heren grote daën,
 Tot Roem van zyne Trou en Almagt te verftaan:
 Of al het Volk, dat eer misleid door Hoofsche ftreken
 Van Baraks Zyde was weemoedig afgeweken,

Dat myne Debora zo onbedagt verliet,
 Valt ned'rig in de Schuld, en voelt veel Hartsverdriet
 Om 't vorig misbedryv, en sineekt de Roem der Vrouwen:
 Hen tog om 's Heren wil in 't leven te behouën;
 Dat zy door haar gebed des Hemels gunft verwerv',
 En 't Volk, dat met berou zyn misdaad kent niet sterv!
 Het vleidt, het sineekt, ja zweert voortaan als trouwe Knegten
 Van hunnen Vad'ren God met haar te zullen vegten.

De Vrou van Lappidoth, zo êel, zo wyz van aart,
 Daar zy de Schrandrheid aan gulle goedheid paart,
 Zegt: Israël, nu God, die magtig is van daden
 En groot van Wyzheid onz met gunft wil overladen,
 Nu hy, die onz verloft zig over onz verblydt;
 Nu de onverwinb're Held zig mengt in onzen strydt,
 En door zyn min genoopt van 't vorig kwaad wil zwygen;
 Nu God zyn Ervdeel spaart wil ik u niet betygen.
 Zyt vrolyk Israël; want God heeft onz verloft,
 Dat Kanan baren gouds en bloedrivieren kost.
 Blyv hier in dezen nagt, en als uit de Oosterkimmen
 Het blyde ligt des daags den Hemel op zal klimmen,
 Dan Jagen wy, vol moeds den Heiden Sifera,
 Dien groten Weêrparty van Abrams kind'ren na.
 Zo wy het Legerhoofd naar elders laten vlugten,
 Onz stond gewis veel kwaads van zyne wraak te dugten.
 Gelyk een boze slang, wien men den staart vertrat
 Het dodende vergiv nog uit zyn kaken spat.
 Op morgen zullen we onz aan hem volkomen wreken.
 Dan zal een zwakke Vrou zyn godlooz hoofd doorsteken.

Dus

Dus blyk het, dat de Hel vergeevfch zyn kragten spilt
Om Jakob te verdoen, want God is onz een Schild.

D E B O R A.

INHOUD VAN DEN VIERDEN ZANG.

*Vrou Debora vervolgt des Heidens Legerhoofd,
Die in Heer Hebers Tent al vloekende komt vlugten.
Daar Jaël hem verbergt; en by te los geloofd,
Dat by van haren moed geen kwaad hier heeft te dugten.
Maar zy aan God getrou, en Debora verpand,
Ziet nauwlyks door den slaap zyn wreed gezigt gebroken,
Of spykert hem door 't hoofd; en beeft hem, dus vermant,
Den kop van 't Lyv gesneên, en zig van hem gewroken.
's Lands Moeder zingt Gods Lov, terwyl zy overwint.
Waarom zy Israël aan 's Heren dienst verbindt.*

De blyde Dageraat, gelyk een Bruid bestoken
Met wat'rend Diamant; met duizend duizend roken,
De waaszem van den nagt bewierookt, toonde tans
Het lagchend aangezigt van d' Oosterhemeltranz.
Myn Heilandinne ontwaakt by 't krieken van den Morgen.
Fluks zal zy voor het heil van hare kind'ren zorgen.
Op Barak! zegt zy, op! myn kragt is weer verstaald!
't Is gisteren nog niet genoeg gezegepraald!
Des Heidens Veldheer vloodt. Wy zullen hem bezetten.
't Vergiftige Serpent moet men den kop verpletten,
De staart word ligtlyk dan van al zyn kragt beroofd.
Er dwaalt nog menig lid met dat gevreezde hoofd.
Hy sneuvele. Dan zien wy 't eind van onze Ellenden,
Dan zien wy dezen dag den fryd Zeeghaftig enden.

Niet ver van Harad lag een welige Landou,
 Meer dienstig voor het Vee, dan voor den Akkerbou.
 Een streek, van ouds bedekt met saggelende Koejen,
 En Schapen, die volop daar 't malsche klaver snoejen:
 Hier sloeg Vorst Hobab (die met Mozes 't Krygsgeweer
 Op Kanan had gewet.) zig met zyn kind'ren neêr.
 Naar 't Vlek in dezen Oort, door hem het eerst bezeten,
 Wierd zyn geslagt nog daar 't Kenitisch geheten.
 Maar Heber, magtiger dan al het ander Zaad
 Van Vader Reguël, dat dit geweest besaat,
 Had, toen zyn troepen Vees vereischten ruimer weiden,
 Zig met zyn Huizezin van 's Vaders huiz gescheiden.
 Hy sloeg zyn hutten neêr in 't oog van Kedes vest,
 Zaänaim, een Eik, voorlang in dit geweest,
 Om zyne wond're hoogte, en breedte, die de dalen
 Beschutte voor den gloed der middagzonnestralen,
 Met eerbied aangezien belommerde de Tent,
 Die hem ter woning strekt. In Judaas landellend
 Hoorde elk van zyn Gebuur met diep bewond'ren spreken:
 Tot welk een Ryk bestaan die Herder uit mogt breken.
 By zyn geslagt bemind, by zynen vriend geëerd,
 By trotsche Jabin, die nu Isrel had beheerd,
 Bejegend met ontzag, ging yder zig verkloeken,
 Om vriendschap met het Huiz van dezen Man te zoeken.
 Zelv sloot der Heid'nen Vorst met hem een Vreêverbond,
 Mids hy op zynen tyd de juiste schatting zondt.
 Men gunde hem met gaê en krooft in rust te leven,
 Een voorregt dat niet een uit Jakob wierd gegeven.

Des Hemels trouwe zorg, die zo veel goedigheid
 En ongemene gunst op hem hadde uitgebreid,
 Had hem in 't Huwelyk een brave Vrouw geschonken,
 In welker ogen Deugd, en Moed, en Wyzheid blonken.
 Een tritz van deugden, wis drie Paarlen aan de Kroon
 Van 't lievdewekkende huizvrouwelyke schoon.
 Zy was Heer Hebers Roem, zyn Lust, zyn Welbehagen,
 Met hem een hart een ziel sint hare prille dagen.
 Hy was haar hoogst vermaak, de wellust van haar hart.
 De Tederheid dier Vrouw neemt deel in Isrels smart.
 Zy hoort vast dag op dag de dodelyke rampen,
 Waar 't Krooft van Zippora, haar maagfchap meê moet kampen.
 Haar Geest versmelt van angst zy klaagt het vaak haar Heer,
 Dan, Och! dat klagen gaat geen woedend volk te keer.
 En wil zy 's Heidens Wraak met haar gezin ontwyken:
 Zy late dan voor al geen medelyden blyken.
 In die vertwyffeling, die ze om 's lands noden voelt,
 Daar een verward gepeinz in haren boezem woelt:
 Meldt haar het bly gerugt, den Thabor afgevloogen,
 Het geen daar was gebeurd door Gods gedugt vermogen,
 En Deboraas beleid. Zy staat verwonderd stil,
 Aanbid met diep ontzag des Heren goede wil.
 Haar Egtgenoot was tans met zyne Herdersknapen
 Naar 't gindsche Veld gegaan ter fchering zyner Schapen:
 Zy arbeide onderwyl, gezeten op het gras,
 Als een regtdeugdlyk Wyv in vette Wolle en Vlas.
 Dog toen de zuider Zon met hete Middagftralen
 De Bergen roofte, de woest gelegen Dalen

Van eenfpleet, wagte zy in fchaau der Eikenblaën
 't Omftandiger berigt hoe 't Barak was vergaan;
 En of Vrou Debora gesterkt door d' arm des Heren,
 Op haren weerpary volmaakt mogt Triumferen.
 Dan daar zy zit en wagt naar 't nadere berigt,
 Vertoont zig Sifera voor haar verbaazd gezigt.
 Zy kent d' Aardsdwingeland van Vader Abrams loten,
 Den fchrik van Israël haar Bond-haar-Ervgenoten.
 Den Wreedart op dit uur tot zwymens toe gemat,
 Begufd van Oorlogszweet dat uit zyn haren spat,
 Verzoekt zy onder 't Dak van hare Tent te komen.
 Hy had, verbeeld hy zig, geen onraad hier te fchromen.
 En vliedt des gantsch verhit ter harer Veldtente in,
 Zig vleiende te zyn by Israels Vyandin,
 By ene Vrou, die hem wel veilig zal verfteken.
 Hy vlyt zig hygend neër, en dekt zig met een Deken.
 Zyn borft en kele brand van een' onlydb'ren dorft,
 Zyn tong is uitgedroogt, en de eer gedugte Vorft,
 Die zo veel volkeren voor zynen kling zag beven,
 Smeekt nu een Vrou: dat zy hem enig vogt wil geven.

De kloeke Jaël, door voorzigtigheid beftierd,
 Al heimelyk verblyd, dat zy het Ongediert,
 Dat 's Heren Wynberg lang boozaartig had vertreden,
 Omfingeld zag, volbrengt vol Schrandereid zyn beden,
 En denkt in haar gemoed op edeler bedryv
 Dan Judith ondernam ten kofte van het lyv
 Des groten Holoferns. Zy, van een groot vermogen,
 Beguigelt door het goud des trotzaarts fleep'rige ogen.

Hy eifchte water flegts. Zy reikt in ene Schaal
 Van goud hem zuivel toe. Haar vriendelyk onthaal
 Misleide Sifera, die niets nu fcheen te vrezen:
 Maar dagt by Hebers Vrou in veiligheid te wezen.
 Zet u, beveelt hy haar aan d' Ingang van de Tent.
 Zo het vervloekte volk om my zyn boden zendt,
 (Dus vloekt in zynen nood in 't drinken van het zuivel,
 Ten teken van zyn Trotz, nog die gevleezde Duivel.)
 Zo iemand vraagt van 't Rot, dat Baal nog Moloch vreezt,
 Het vreeze voor myn wraak! of ik hier ben geweest,
 En werwaards Sifera zig heden heeft begeven?
 Zeg: dezen zag ik niet. Behou my by het leven.
 Zy ziet hem vrolyk aan, zwygt ftill, en wel te moê
 Dekt zy Gods weêrparty weer met den deken toe.
 Zy zet zig aan de Tent, vervuld met rein verlangen,
 Dat enen diepen flaaap zyne ogen mag bevangen.
 Driewerv verzugte zy: dat God haar zuiv're beê,
 Gelyk hy onlangs die van Isrels Moeder deê,
 Tot Eer van zynen Naam, en Jakobs heil wou horen!
 Driewerv zag zy de Lugt gelyk de Zonne gloren.
 Maar toen een vuur'ge ftraal naaft hare zyde fchoot,
 Vertroude zy, dat God haar zynen byftand boodt.
 God, die zyn Israël zo ftrenglyk had geboden:
 Het Nageflagt van Cham door 't Oorlogszwaard te doden.
 Daar Jakobs Rigteres d' uitvoering nam ter hand,
 Daar heure grote daên nu klonken door al 't land,
 Daar pafst het Jaël ook gehoorzaam op te merken,
 En met Vrou Debora als Dienares te werken.

Men noeme dan deez' daad van Jaël valsch nog kwaad:

Maar Trou aan Debora en vólging van Gods Raad.

Nu luiftert zy en hoert den matten vlugter slapen,
 En nadert zagtkens hem. Zy heeft geen Oorlogswapen,
 Geen Zwaard, geen Spiez, nog Pyl, nog scherpe Slingersteen,
 Waar meê hy Israël nog flus wou tegentreên,
 Toen hy met enen slag zo vele onnooz'le zielen
 Door zyne Kryg'ren dagt vermetel te vernielen.
 Zy heeft een Hamer reê, en rukt uit hare Tent
 Een nagel, scherp van punt. Eer hy zig overënd
 Kan regten, daar zy hem ziet op de zy gelegen,
 Daar zy geen tyd verspild met nutlooz overwegen,
 Dryvt zy de Nagelpunt met zo een harden klop
 Door bei de slapen heen van zyn godlozen kop,
 Dat zy, met brein bemorft diep in den grond blyvt steken.
 Zy werpt den Hamer neêr, en slaat, vol moeds, den deken
 Van 't Rif, en rukt met drift het Lemmer uit de scheê.
 Zy grypt zyn eigen Zwaard, en houdt met ene sneê
 Hem daar den kop mede af. Zy, door geen woedend grommen,
 Door geen verwilderd oog, nog geen erbarmlyk krommen
 Van onverdraagb're pyn, nog Tandgeknars vervaard,
 Blyvt na dit grootfch bedryv gelyk voor heen bedaard,
 En dankt den goeden God voor zyn grootdadigheden.

Maar Debora, die nu op alle hare treden
 Zo menig Myl in 't rond den bangen vlugteling,
 Tot Benden zaangedromd versloeg door Isrels kling:
 Noopt Barak zig met haar naar Jaël te begeven.
 Daar liet gevoelt ze in 't hart, des vyands hoofd het leven.

Zy rennen zegeryk, hun voeten met het bloed
 Der Heidnen verwende, die dapp're te gemoet.
 Zy ziet hen naulyks, of, door edel vuur aan 't blaken,
 Terwyl een lieve lach rolt uit haar roze kaken,
 Wenkt zy hen naar de Tent. Ja roept, op nieu verkloekt:
 Komt herwaards en ziet hier den Kryger dien gy zoekt.
 De brave Profetes, die reeds voorheên kon spellen,
 Dat ener Vrouwe hand dien sterken zoude vellen,
 Die als een Haaz, die zig in 'tbevend kruid verftak
 En opgeroken wierd door enen vluggen Brak,
 Door haar en haar gevolg, op 't blikkeren der klingen,
 Angftvallig wierd gejaagd uit zyne Legeringen:
 De kloeke Debora treedt nu in Jaëls Tent.
 Daar ziet zy Sifera, die zo veel landellend
 Aan Isrel had verwekt, genageld, doorgehouden.
 Zyn Woede, Wanhoop, Pyn, en Trotz kan men beschouwen
 In al den ommetrek van 't grynzend aangezigt,
 Dat in 't gefolde bloed en brein begraven ligt.
 Fluks vliegt het wild gerugt uit Kinaas vette velden,
 Om aan gantfeh Israël het eind des ftryds te melden.
 Het wekt heel Gilead, en Dan, en Afer op,
 En al wat niet verfcheen op Thabors fteile top,
 Om tans Vrou Debora, als met gevlerkte voeten,
 En een demoedig hart, heilwenshende te ontmoeten.
 De Zee, het Land loopt leeg om Sifera te zien,
 En haar als Rigteres zyn hulde en trou te biên,
 Met fmekingen, dat zy elks misbedryv vergeve.
 Dat Moeder Debora, dat Veldheer Barak leve!

Dat

Dat Jaël zy geroemd zo lang de gouden Zon
 De wereld overlicht, dat dapp're Zebulon,
 Dat frydb're Naphtalie, dat de Edelen der Volken
 In eeuwigheden zyn gezegend uit de wolken!
 Zo zingt de menigte in haar reien bly te moê,
 Myn grote Godsheldin en hare vrienden toe.
 De Maagden trommelen op 't bly geluid der snaren,
 't Zoetluidende Muzyk noodt zelv de Legerfcharen,
 Die in het eeuwig licht, bevryd van allen dwang
 God juigend hulde doen, te luiff'ren naar dien Zang.
 De blyde Melody der huppelende reien
 Geevt antwoord op den Toon der Harpen en Schalmeien.
 Gods Wond'ren, Deboraas en Baraks vroom Belcid,
 De Moed van Jaël word volmondig tans verbreid.
 De Bergen luiften, de Zeën krygen oren,
 Daar zy uit enen mond dit bly Triumphlied horen.

O Horebs ftug gebergt! Gy hebt, toen Abrams God
 Het reizend Israël befchônk met zyn gebod,
 Al de Aarde en Hemel zien op zyne komft bewegen,
 Daar al de Volkeren met tatteringe zwegen.
 O Seir! gy! gy zaagt dien God in een kolom,
 Daar hy de Heirbaan weez voor 't draagbaar Heiligdom,
 Na hy zo vrezelyk, door nooit gehoorde wond'ren,
 Zyn Volk van al 't geflagt der wereld af wou zond'ren.
 Ook Thabor, en met hem de Bergen in het rond
 Ontzetten zig toen God, ter ftaving van 't Verbond,
 Waar in hy Abrams Zaad had eeuwig trouw gezworen,
 Op 't yzlyk donderen, verwekt door de Eng'len koren,

Weerligtend nederkwam, om zynen Gunstgenoot
Tot schrik der Heidenen te redden van den dood.

Nu scheen het of de Geest van Debora Poëten,
Als El-en-Medad eer ook maakte tot Profeten.
Er zyn van 't reiënd volk, die op dit zegeseest
Van Thabors steil gebergt verrukt in zin en geest
Aanheffen: ja deez Berg zal van deez' dag gewagen,
Als 's Vaders Gunstgenoot in de Euangelie dagen,
Verheerlykt als de Zon in 't heilig aangezigt;
Gekleed in een gewaad, zo wit als 't eerste ligt,
Als Abrams Heer en Zoon, verzeld van zyne boden,
Den Geest van Amrams Zoon op zynen kruin zal noden.
Dan moet nog van de daën van onze Heilandin,
Een Lovspraak zyn vermeld op zyn bewolkte Tin.
-Zwyg Schelvzee. Zwyg Jordaan, die wond'ren zaagt gebeuren.
(Dus Zingen and'ren weer.) Hy die de Zee met deuren
Beschut, Rivier en Beek in haren loop bepaald,
Heeft Kifon opgeruimd, om 't Heir, dat zegepraalt.
Te helpen in den sryd. Is Farao verdronken,
Is al zyn magtig Heir op uwen grond gezonken,
Wierd uwe Vloed gevormd tot enen glazen muur
Op de aankomst van het Volk, geleid door Wolk en Vuur:
De Kedumim, hoe gryz en afgeleevd van dagen,
Gewoon om zynen loop allengskens te vertragen,
Viel als een Bron, die eerst uit ene Rotze schiet
Met onbetooomb'ren vaart in Kifons snellen vliet,
En met dien stroom vermengd heeft zy, met wild geklater
Den vyand weggesleept naar d' afgrond door het water.

O Blakerende Zon! O zilverblanke Maan!
 Moest gy aan 't Firmament verwonderd stille staan!
 O Schathuiz van het Ys, den Hagel, en de Winden,
 Moest Gy u openen tot heil van 's Hemels vrinden!
 Toen Veldheer Jozua voor uw gezigt den stryd
 Kloekhartig heeft gevoerd, den Amoriet ten spyt:
 Al 't Hemelsch Heir heeft zig gemengd in onze noden,
 Het Eng'lendom heeft zelv zyn bystand onz geboden.
 Loov al wat loven kan Gods uitgestrekte magt,
 Die Jabins Heerlykheid nu heeft ten val gebragt.
 De naam van Debora rolle eeuwig van de tongen.

Men had op nieu haar Roem luidrugtig opgezongen:
 Maar zy, door heilig vuur van 's Heren Geeft ontvonkt,
 Terwyl Ernsthafteit op 't brede voorhoofd pronkt,
 En ed'le Wyzheid, die, door God zelv onderwezen
 Het nakend Lot voorspelt, staat in haar oog te lezen,
 Wenkt, door een aandrift, die van ouds elk Gods Profeet
 Gevoelde, voortgenoopt, het volk, dat lang en breed
 Voor haar vergaderd staat, tot een opmerkend zwygen.
 Een opslag van haar oog kan 't al in stilte krygen.
 De menigte staat stom. Des barst haar schel geluid
 In dezen Zegezang voor 't oor der volken uit.

Juich Aarde! en Hemel juich! nu God zig heeft gewroken
 Aan Isrels Weerparty! Dien Sterken is verbroken,
 Door 't volk, wiens dapp're ziel die voor zyn Hoogheid beeft,
 Vrywillig tot den stryd zig aangeboden heeft.
 Dat nu de Koningen, dat nu de Vorsten horen,
 Hoe ik d' Almogheid, die Isrel wil begloren,

Daar hy gezeten is op zynen gouden troon;
 Hoe ik, ik die verwon, aan Abrams Schild en Loon,
 Die Israël van 't Juk des Heidens wou bevryden,
 Met een demoedig hart myn zegelied zal wyden.

Jehova! eeuwig groot en wonderlyk van daad
 Het heuge Seir lang hoe gy ten fryde gaat.
 Dan trilt de stugge rotz, de lugt schynt weg te druipen,
 Als Edom op uw komst moet in spelonken kruipen.
 Het Aardryk schud wanneer ge uw voeten daar op zet.
 Hoe beevde Sinäi by 't dond'ren uwer Wet.
 Ja voor het vlammeend oog des Gods der Israliten
 Verschuilen Zeën zig tot Schrik der Amoriten.

Zag Jaël in haar jeugt, zag Anaths dapper zaad,
 De kloeke Samgar, eer de Temmer van 's lands kwaad,
 Hoe woefte Rovey, door klagen niet te wenden,
 Den werelozen hoop met plonderende benden
 Baldadig viel op 't lyv; hoe elk wierd afgemat
 Door 't lang en stotig gaan van menig moeilyk pad,
 Daar op gebaande paën zig niemand dorst begeven:
 Vermids de stropery daar loerde op 's wand'laars leven;
 Moest de arbeidzame Boer van Dorp, en Vlek, en Veld,
 Met de ogen naar zyn Schuur wegvlugten voor 't geweld;
 Heeft u, O Godsgeflagt! een drom van ak'ligheden
 Zo vele dagen lang als tot de dood bestreden:
 Ik, Debora, stond op, begaan met u gekwel;
 En wierd een Richteres tot heil van Israël.
 U heb ik tans, (gelyk een Moeder vol ontfarmen
 Haar vege kind'ren neemt met tranen op hare armen,

En teder koestert, en bestierd met haren raad.)
 Gehandhaavyd, daar ik u redde uit uw naren staat.

Heeft Isrel ooit zyn God versmaad voor nieuwe goden;
 Heeft hy des Heren dienst, aan hem zo streng geboden,
 Verwaarlooft: dan dan wierd in zyn verzwakte poort,
 Des vyands Krygsklaroen met tzttering gehoord.
 Dan had hy 's Hemels wraak zo zwaar op zig geladen,
 Dat hy den Heiden zig in 's broeders bloed zag baden.
 Dan had hy magt nog moed om wederstand te biën.
 Dan wierd er nailyks Spiez nog Beukelaar gezien
 By veertig duizend Man der bange Israëlyten.
 Die zulk een ramp niet God, maar hun godloozheên wyten.
 Nooit dult een yv'rig God de onteering van zyn naam.
 Dat zig 't boetvaardig hart van dezen gruwel schaam.

Myn hupp'lend hart verhoogt al de Overste der Stammen,
 Die, vrezende nog Zwaard, nog Zeiz, nog Vuur nog Vlammen,
 Met een vrywil'ge ziel aangrepen 't Krysgeweer,
 Ten voorbeeld van myn volk. Gy! Looft met my den Heer!

Dat Vorsten dezer aard die pragt en praal beminnen,
 Zig zettende in den Zaël op sneeuw Witte Ezelinnen,
 Dat zy door wie 't gemeen de billykheid bepleit,
 Verheven boven hun in ed'le aanzienlykheid;
 Dat elk, vóór wien de daën des Heren zyn gebleken,
 Van zyne wonderen met diepen Eerbied spreken.
 Spreekt daar, daar eer 't gedruiz der woeste Schuttery,
 De Waterscheppers joeg van de een en and're zy
 Der dorst verflaande Bron, bespottende uw gebeden
 Om maar een luttel vogts, van Gods geregtigheden.

Van

Van Gods gerechtigheên, aan Israël betoont,
Aan Israël, zyn volk, dat nu weer zeker woont.

Waak op! O Debora! dat Barak mede wake!
Waak op! waak op! O Held! dat uwe ziele blake
Met my; om, God ter eer, die Chams geslagt verftiet,
En Abrams Zaad verkoor, te zingen 't Zegelied!
Gy Zoon Abinoams verknogt aan myn belangen,
Toon uw Triumf! lei uw gevangene gevangen!
Toon al 't gefchapene: hoe Jakobs overfchot
De Heerfchappy verwierv op Kanans magtig Rot.

Ik mag naar 's Hemels wil geweldige beheren.
Een Ephraïmmer mogt den Amalek vernedèren:
Ook Ephraim heeft nu met brave Benjamin,
En Machirs moedig krooft, vereend in ziel en zin
Met dapp're Zebulon, ten Oorloge aangefchreven,
Toen ik zyn steunzel was, gewaagd het dierbaar leven.
De Vorften Ifaffchars, getrou aan hunnen Pligt,
Vervoegden zig by my. Myn Barak, die nooit zwigt
Voor 's vyands wild gezwets, vloog heen op snelle voeten.
Om moedig op Gods Eer den Dwingeland te ontmoeten.
O Ruben, die vast wikt en weegt, en niets besluit,
Der broed'ren Noodkreet riep ook u ter stallen uit.
't Geblaet van 't wollig Vee klonk zagter in uwe oren
Dan 's Vyands Moordgefchrei. Gy! die uw moed te voren
Op Kanan had beproevd: waarom verfehoolt gy u?
Gantfch Gilead hielt zig voor 's Heren Oorlog fchuw.
En Dan, en Azer kroop, door vreze in 't hart genepen,
In holle Rotzen weg, of vlugtte op vlotte Schepen.

Het roemryk Zebulon heeft, Israël ter baat,
 Met Naphtalie vereend, zyn ziel ter dood verſmaad.
 De gryze Thabor kan van hunnen moed getuigen.
 Hoe Jabins Hovaardy voor Jakob moefte buigen
 Vermelde Thaänah, Megiddo ſpreke er van.
 Zy zagen Sifera met al zyn Eedgeſpan,
 Gewoon met dol gefnork op buit en bloed te vlammen,
 Verſlagen door de vuift van Isrels braavſte Stammen.
 De Godsſtad daalde neêr en floeg myn Leger gaê,
 De Hemel zelv beftreedt den wreden Sifera.
 Het gloeiend Firmament, de Starren uit haar kringen
 Vertzaagden meer zyn Heir dan glinfterende klingen.
 De vlugge Kiſons Beek, door 't loeiend ſtormgeweld
 Uit zyne Kil gepreſt, golvde over Dal en Veld.
 De Drift van Kedumim, gepaard met Kiſons Stromen,
 Deed duizend duizenden in 't vlugten ommekomen.

Juich! myne ziele juich! nu ge op den Sterken treedt.
 De Wagenaar diê flus het Seiffenrad bereedt,
 Wierd door dat eigen rad verzeerd aan al de leden.
 Zyn moedig Paard wierd zelv de Verſzen doorgeſneden.

Vervloekt moet Meroz zyn, naar 't Woord van Gods gezant,
 Vervloekt zy haar geflagt; nadien het, overmand
 Door wrevel, met myn Heir niet is ten kryg verſchenen:
 Het weigerde zyn hulp aan 's Heren volk te lenen.

Dat Jaël, Hebers Vrou, om haar beroemd bedryv,
 Meer dan de gantsche kunne in zegeninge blyv.
 Hy eifchte een waterteug om zynen dorſt te leſchen:
 Zy, kloek van harte, goot uit een der zuivel Fleſſchen

De vette Botermelk in éne gouden Schaal.
 Zy floeg haar flinke hand, na 't welbeleid onthaal,
 Om enen Spyker toe: haar regte greep den Hamer,
 In den Verëelten vuift der arbeidfliën bekwamer
 Dan in een Vrouwe hand. Zy klopte Sifera,
 En heeft vol moeds, (waar vind haar ftoutheid wedergaé?)
 Toen zy des nagels punt zag door zyn flapen fteken,
 Daar hy te ronken lag, den kop hem afgestreden.
 Hy kromde zig van pyn. Hy viel. Hy lag daar heën.
 Hy viel voor haren voet met ftuipen in de leën.
 Daar hy zig had gekromd, daar kon men hem befchouwen
 Doornageld, omgebragt van een der braavfte Vrouwen.

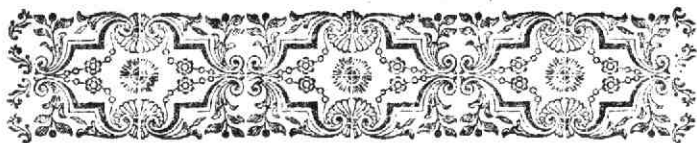
De Moeder Siferaas keek vaak ter Venfter uit,
 Verwagtede zyn komft en gaven van den buit,
 En riep: wat is 't? waarom mag nog zyn Koetz niet komen?
 Word nog de radde gang zyns Wagens niet vernomen?
 Haar erg bedenkend hart word in zyn ongeduld
 Nu door der Maagdenrei met laf gevlei gevuld.
 Dan antwoord zy zig zelv in haar verdrietlykheden,
 Verwilderd in haar oog, verward in hare reden:
 Wat haak ik naar de komft van mynen groten Zoon;
 Zou hy niet cerft den buit, de dapperheid ten loon,
 Verdelen? Zoude hy niet elk der kloeke Mannen,
 Die aan zyn dienft verpand den ftalen boge fpannen,
 Befchenken met een boel? hy kleedt zig in 't gewaad,
 Dat door 't Borduurzel gloeit gelyk de dageraat.
 Hy fteekt zyn helden tans in kleurige Oorlogsrokken,
 Den vyand, nu verdelgd, groothartig uitgetrokken.

Dat eeuwig Gods party dus sneuv'le van rondom!
 Dat daar en tegen, Heer! uw ervlyk Eigendom,
 Dat uw gevreezde naam en daên houdt in gedagten,
 Groeie als het ryzend ligt, in luisterryke kragten.

Dus Zong myn Debora door heilig Vuur bezielde,
 Na zy de volle Zege op Chams geslagt behield,
 En trekt by 't bly geluid der rommelende trommen,
 By 't slaan van menig Harp, met haar manhafte drommen,
 Vast om haar heen geschaard als Byen om haar Vorst,
 Daar elk de kostb're buit aan hals en handen torst,
 Naar Silo, op een Berg in Ephraim gelegen:
 Een Stad, waar driemaal 's jaars het volk van allerwegen
 Ten Godsdienst henen ging. Hier stond de Orakeltent,
 Waar in op 's Priesters borst Gods wille wierd gekend.
 Hier reutelde het bloed van duizend offerhanden,
 Die 't dankende gemoed ziet tot Gods eer verbranden.
 Hier roept de Rigteres, van zulk een brede naam,
 En uitgebreid gezag de Stammen Jakobs zaâm,
 Om voor Gods Aangezicht verëend van ziel te zweren:
 Dat zy tot Peörs dienst nooit zouden wederkeren:
 Maar eeuwig dankbaar zyn voor 't heil aan hun betoond.
 Dat zy der goden God, zo vaak door hun gehoond,
 Gehoorzaam zouden zyn door 't doen van zyn bevelen.
 Waar op men 't Amen hoort. En menig beest ziet kelen
 Voor 't brandend outerplat. Elk offert naar zyn magt.
 De donk're Wierook vormt den dag in enen nagt.
 Zo menigvuldig zyn nu de uitgezogtste roken,
 Door de Opperouterman voor 's Heren neuze ontstoken.

't Verzoende Wezen toont uit een verligte wolk
Zyn onbegrepen Gunst aan zyn verheerlykt volk.

N A R E D E N

aan de wyzheidbeminnde Vrouwen.

Daar ik andermaal met ene Vrou , als de hoofdperzonaadje myner Poëzye , in het ligt trede , lust het my , na gedaan werk , met U , uitgelezendste myner kunne , een luttel te redenen.

Gy hebt een Ziel , dat is : gy denkt , gy gevoelt. Gy alle hebt dezelve vermogens , nog gelegenheden niet , om met uwe denkingen en gevoelen de aandacht van het gemeen bezig te houden. Ik wil zeggen : gy alle zyt van de natuur niet gevormd om schryfsters te zyn. Evenwel , gy alle zyt vatbaar voor het verrukkend schoon , dat van de onstervlykheid belovende wyzheid , als een straal van
L het

N A R E D E N.

het eeuwig licht affchittert, dat is my genoeg. En als by de zodanige weet ik gehoor te zullen krygen.

Ik bewondere uwe Kunste, werkzame Jufferfchap! die door de borduurnaald al het bevallige, waar natuur den Bloemhov mede verfiert, met zwier en leven weet na te bootzen. Ik zie met oplettenheid den fynen keper op uw breiwerk, zo wel als den netgeregelden slag in uwen Garneerkant; of het aartig patroon op het doorlugtig marly. Ik beken er is geest in. Er speelt iet in van den aart dier Vrouwen, die wel eer de nyvere handen leenden ter Reding der Tapyten van het Heiligdom waar God in woonde.

Verrukkend Penfeel! hoe dikwerv hebt gy in de hand ener Kunstmeesteresze myne opmerkzaamheid vervoerd en opgetogen.

Zielstrelend akkoord der zangerige Kelen!
Lievste melody der juist getokkelde snaren!
welk

N A R E I D E N.

welk een fieraad, welk ene hartaantrekkende hoedanigheid zet gy uwe beoefensters by.

Maar verhevener Aandrift, die de Dryvveer is van geesten, wier bespiegelingen aan Deugd kwekende Letteroefeningen verpand zyn. Om U is het, dat ik uwe Bezitsters op den hoogsten pryz stelle; om U, dat ik haar alle myne agting waardig keure.

Kweeksters van die edelste der Neigingen! ik weet er is er onder U, die geerne zagen, dat ik deeze gelegenheit aangreep, om op het *geoorloovde* niet alleen: maar zelv op het *noodzakelyke* der Letteroefeningen in ene Vrou aan te dringen.

Laat U dit niet steken, Vrouwen, overkropt met de bezigheden, waar mede een kindervolgezin u omringt. Beklaagt u niet, dat gy u tot de geleerde oefeningen niet kond afzonderen. Gy voldoet aan de eigenlyke pligten uwer kunne. De maatschappy trekt

N A R E D E N.

voordeel van uwe nutte zorg en juiste oplettenheid. En of ſchoon gy geen gelegenheid hebt U ter letterverluſting te zetten : gy denkt egter te edelmoedig, dat ge niet zoude willen belyden : dat er Vrouwen in omſtandigheden geſteld zyn, die, zonder het gene gy als ſchrandere huizhoudſters zo naukeurig be- tragt te verzuimen, enige uren daags kunnen afzonderen voor de wetenschappen. Wraak, bid ik, myne poging niet om te betogen, dat deze haar *geoorloofd*: dat deze haar *noodzakelyk* zyn.

Ik weet, dat gelyk uit ieder ſtuk houts, om zo te ſpreken, geen Mercurius beeld kan gemaakt worden, en ieder Mansperſoon niet geſchapen is om te denken: het zo ook alleen maar weinige edele gemoederen onder de Vrouwen zyn, welke naar Ziel en Lig- haam gevormd zyn om zig te kunnen toe- leggen ter verkryging van kundigheden, van wel-

N A R E D E N.

welke zy in alle gelegenheden naar het oordeel der besten, de grootste bevalligheden lenen.

Onder het woord Letteroefening, of Leerzugt versta ik niet alleen het geen de Vrouwen als Kristenen ter Zaligheid, zo wel als de Mannen behoren te weten: maar ook de kenniz der Talen, Geschiedenissen, Wyzbegeerte enz. Ter verkryging van welke ten minsten een middelmatige Geest vereischt word. Als mede tamelyke Inkomsten om van der Jeugd geleerde Leermeefters te hebben, welke haar zo ver kunnen brengen, dat ze met de toeneming der jaren, en het rypen des oordeels zig zelve door het gebruik der boeken kunnen voorthelpen. Waar by men voegen mag Ouders, of zulke aan wien de opvoeding der zodanige is toevertrouwd, welke de neiging van zo ene juist waarnemen, en gelukkig weten te leiden. Jammer is het,

N A R E D E N.

dat door gebrek van dit menig edele geest , die anders , als een welgepolyft juweel in goud gekaft , zoude geblonken hebben , uitgeblust en in eeuwige vergetenheid gefmoord word. Dit vooronderfteld zynde dring ik op de Letteroefeningen in ene Vrou aan.

Voor eerst uit de Eigenschap des Verftands. Zynde van naturen begerig om een uitgebreider begrip der zaken te krygen. Ene Eigenschap zo wel de Vrouwen als de Mannen eigen. Maar is deze neiging haar te vergeefch ingefchapen ? dan moest men den wyzen Formeerder van onrecht beschuldigen.

Ten tweden. Word de zwakheid der Zinnen en Hartstogten in ene Vrou groter gesteld dan in de Mannen : hoe nodig is het dan , dat zy , niet minder dan de mannen in haren Oorsprong , geschikt tot verhevene betragtingen , het ledige harer ziel vervulle met oefeningen , waar door zy hare natuurlyke zwakheden
on-

N A R E D E N.

onderfutte en de Zinnen werk geve; op dat zy door ict dat geen wezen heeft niet afgetrokken worde; den fchyn, van het zyn, de Waarheid van de Valfchheid lere onderscheiden; en geen blanketzel voor vaste verwoeg nog glimwormen van den nagt voor het ligt des daags verkieze.

Ten derden. Is ene Vrou belaft met de zorge der Huizhouding; zo dat zy wolle en vlas moet zoeken om met luft harer handen te werken: zal zy egter om aan de Eigenschap van ene deugdelyke huizvrouw te voldoen, haren mond opendoen met wyzheid, waarom hare kinderen haar welgelukzalig noemen, en haren Man haar pryzt: wie zou haar dan misgunnen, om by bekwame gelegenheden (en de verftandige weet haren tyd.) die uren welke hare Gezellinnen, met enen anderen drift bezielt, (a) op bals, afsembleés, of plaifier

par-

(a) Zie de narede agter Ruth.

N A R E D E N.

partyen van minderen rang besteden, aan aangename en uitspannende Letterverlustiging te wyden? hare, door lasten gedrukte ziel daar door te vervrolyken, en het parzende pak der huizzorgen op te ligten? huizzorgen, welke al haar order en kragt van een welgeregeld en door oefening aan het denken gewend vernuft ontvangen.

Ten vierden. Is de Godsvrugt, die ten hemel leidende deugd, de voornaamste welke het verstand tot de mogelykste volmaaktheid brengt. En ontfangt deze zoveel Luister van de schone Wetenschap; zo dat deze twe lievlyk verënid, zo wel de Vreze voor het Opperwezen als de Lieve tot Hem en den Naasten in de harten plant, daar van vrugten doet voortschieten, en opwassen: wie wraakt dan, dat ene Vrou, het daar op toelegge dat zy deze volschone wetenschap, zonder welke de Godsvrugt een ydele harfzenschim is, door oefening aankweke? Ten

N A R E D E N.

Ten vyvden. Hoe vele voorbeelden van Vrouwen zyn er die door zulk een Leerlust, Bezadigdheid, Voorzigtigheid, en Kloekheid verkregen, van welke zy in hare verrigtingen zo dikwerv zulke doorslaande blyken gaven. Bezadigdheid, Voorzigtigheid en Kloekheid, haar zo nodig in het huizbestier, dat met de Regeerkunst enerlei regelen heeft.

Het ene Voorbeeld van myne Debora is genoeg om dit gezegde voor alle goed te maken. Dat zy ervaren was in goddelyke en menschelyke wetenschappen blykt uit haren onnavolgelyken Zegezag. Een Zegezag, waar uit hare kenniz van Taalzwier, van oude Geschiedenissen, van den Loop der Natuur, en vooral van het Pit en Merg van haren Godsdienst openbaar word. En welke waren de gevolgen van deze hare wetenschap? Godsvrugt niet alleen: maar ook die Bezadigdheid, Voorzigtigheid en Kloekheid, waar door zy,

N A R E D E N.

met ene Lere vol goedadigheid hare verbafterende Natie aan zynen pligt wift te binden, en gehard was om de grootfte rampen te tartten, zo maar de Eer van God en het nut der Maatschappy bevorderd en uitgewerkt wierde. Zy zy dan het Patroon der geöeffende vrouwen. En men zie in haar, dat het verkeerdt gedagt is, dat de Letteroefening ene Vrou dertel, verwaand, en menschenhatende zoude maken. Een Saffo zal zonder de geleerdheid een Saffo zyn: zo wel als een Anacreon ydel, zonder dat hy een Lierdigter geweest ware, zoude gedagt hebben.

Men merke dan de Ligтваardigheid, zo wel als de Verwaandheid, en Menschenhatery niet aan als een uitwerkzel der Wetenschappen: maar als voortkomende uit het natuurlyk Character, dat mislichien nog onhandelbaarder zoude geweest zyn, ware het niet enigermate door de Wetenschappen beschaavt geworden. En
zyn

N A R E D E N .

zyn er alleen zulke onder de vrouwen en niet onder de Mannen? waarom dan deze ondeugden meer ene geleerde Vrou dan een geleerd Man aangewreven? neen! myne lieve vriendinnen! niet alzo. Laten wy door de Wetenschappen geleerd worden den Middenweg te houden tusschen het driftig zoeken, en het eigenzinnig vlieden van het geen de ware Wellevensheid Uitspanningen noemt. Laten onze Redenen ten allen tyden aangenaam en met zout besprengt zyn, als wy uit den Schat onzes harten oude en nieuwe dingen voortbrengen. Ja, gy weet het, in plaats, dat de Geleerdheid ene Moeder der Verwaandheid en daar uit voortspruitende Ongezelligheid, Twistzugt, en grillige Eigenzinnigheid zoude zyn: is zy veeleer een Bronader waar uit de vernederende Zelvkenning ontspringt. Want hoe meer zy onz geeft hoe meer zien wy dat onz ontbreekt. Daar van daan die uitroep:

N A R E D E N.

hoe veel is er dat wy nog niet weten. Welk denkbeeld het leerziek gemoed in de laagte brengt, en over zyn onkunde doet blozen. En is Zyn niet de oorsprong der vrolyke, behulpzame, en lievderyke vriendelykheid? Getuigt dit, zo vaak door zwarigheden en rampen gesslingerde Vrouwen. Hoe dikwerv wierd gy ten besten geraden, vertroost, opgebeurd en ter Deugd geleid door uwe geöefende Medgezellinnen, wier harten door de Wetenschappen ervaren in Goddelyke en Menschelyke gebeurteniszen, en gevoelig gemaakt voor het Lot harer Natuurgenoten, een zo teder als verstandig deel in uwen toestand namen. Getuigt dit Mannen, edelmoedig genoeg om het te erkennen, getuigt hoe gy in uwe verlegene omstandigheden, of treurige dagen raad en verheuging ontvingt van Vrouwen, die door het aankweken en beschaven van het vernuft U ene hulpe, ene behagelyke hulpe des levens

N A R E D E N.

waren. Mannen, wel verre van de hand te lenen aan zulke, die door Waan misleid, of te naarverig over het Geestvermogen hunner vrouwen haar het edel vermaak der Boekoefening poogden te benemen. Laat toe, dat ik U die de Lust myner ogen, de Leidsman myner Jeugd zyt, onder die gelukkige Zielen telle, die in dezen myne Opwekkers en Aanspoorders zyn. Tederste verbinding der reinste Huwelyks-lievde ontvang deze Offerhande van mynen Pligt!

Engy, beminnelyke Schepzels, weldenkende dogteren! deugdzame en geleerde Zonen! getuigt gy het: hoe nodig het is, dat ene Vrouw haar verstand door Letteroefening beschave, verligte en verbeterde. Aan wie was de eerste Zorge uwer opvoeding toevertrouwd? was het niet uwe Moeder? Was zy het, die het eerst uw verstand en hart regelde om wel te denken, om wel te leven. Wat gewigt zet dit niet aan myne betoging by, dat het niet

N A R E D E N.

alleen *geoorloofd*: maar zelv *noodzakelyk* is: dat ene Vrou, die als moeder zo ene aanmerkelyke post, als de bestiering van het hart en verstand harer kinderen is, bekleed, zig op de beoefening der geleerdheid legge.

Maar ik vleye my, dat deze Eeuw te verligt is, dan dat een regtschapen geest verder met Mond of Penne ene geleerde Vrou, alleen om dat zy geleerd is zoude te keer gaan. Ook hate ik zo zeer de Langheid in alle Redenvoeringen, dat ik het genoeg betoogt agte, dat het voor ene Vrou, die de behoorlyke geschiktheid en gelegenheid heeft, *geoorloofd* en *noodzakelyk* is zig met Letteroefeningen bezig te houden.

Ik neme deze gelegenheid waar om alleen nog dit te zeggen. Ik verzogt by de uitgave van myne Ruth het berispend oordeel der kunst-
aristarchen over dat Digtstuk, met verzeke-
ring, dat my dit het hoogst genoegen en gele-
gen-

N A R E D E N.

genheid zoude geven myne fouten te verbeteren, zy waren dit dagt my der kunste verſchuldigd. Ik kreeg van hun myne Eigenlievede wel vleiyende maar my niet duidelyk genoeg onderrigtende aanmerkingen. Ik heb reden my deswegen te beklagen.

Regt edelen Philantes, U bedank ik evenwel voor het korte en goede, dat gy my in uw digterlyken Brief voorchreev, en dat ik zo veel my mogelyk waar in dit digtſtuk heb pogen te betragten.

En gy, noordhollandſche Hervey, hebt gy het niet beneden U geagt in uw ſchilderſchrift der Lente myne digtregelen te vereeuwigen: wilt gy my niet te moedig op zulk een Eer maken voeg er uwe verbeterende aanmerkingen by. Meermalen genoot ik het Geluk uit het Kunſtgenoodſchap waar toe gy U gevoegd hebt, digtleſzen te ontvangen. En zy weten hoe ze van my aangenomen wierden.

Gaan

N A R E D E N.

myne Letterpoppen kreupel: ik troetel dezelve zo niet, of kan wel lyden, datze te regt gezet worden, zo ze maar verbeterd t' huiz komen.

Maar inzonderheid bid ik U, myne Kunstvriendinnen, het oog op dit Digtstuk te slaan, en er de hand aan te lenen. Gy hebt geen minder vermogen dan de Mannen om Oordeelkundige Aanmerkingen te maken. Wat behoeft het goede of kwade der kunst alleen van hunne getuigeniszen aftehangen? gy hebt hier toe vermogen, dog zo het schynt, geen moed genoeg. Overwin die valsche schaamte; en toon dat de Vrouwen zo min onbekwaam zyn om wel te denken dan de Mannen.

nihil est ab omni parte beatum.